

READ-BOOK.NET
Libros gratis en línea!

Покохай мене - Юлія Ройс

- Глава 1 -

Це найбожевільніша ідея, яка коли-небудь з'явилася в моїй голові! Брат за це по тій самій голові мене не погладить, а якщо здасть батькам – до кінця своїх днів не вийду з кімнати.

Та навіть такі страшні думки не зупиняють мене від мети, яку я переслідую. Ще вчора, коли почула братову розмову по телефону, зрозуміла, що маю це зробити.

– Ти збожеволіла, – зітхає Каріна, а я усміхаюся. От що означає найкраща подруга – вона повністю поділяє мої думки.

– Я знаю, – хмикаю. – Але ж ти все одно мене любиш?

– Люблю, – киває головою, і темна грива падає їй на очі. Подруга відкидає довге волосся за спину і продовжує: – Саме тому погодилась поїхати з тобою. Я ж знаю тебе. Неприємності до тебе так і липнуть.

Це правда. Брат часто називає мене "катастрофою". Я злюсь, але все одно люблю його.

Як я вже говорила, вчора підслухала розмову брата з його найкращим другом Марком. Вони домовилися про зустріч за містом. На закинутій злітній смузі. Тут дуже часто проводили перегони на автомобілях. Збиралося багато молоді. Вони пили й танцювали. Ну а хлопці мірялися кінськими силами своїх тачок.

Запитаєте, чому я вирішила поїхати туди? Ні, я не фанатка перегонів. Я – фанатка Марка... Найкращого друга мого брата.

Мені здається, що почуття до цього хлопця з'явилися ще до того, коли ми вперше зустрілися. Бо коли ця зустріч відбулася, я втратила дар мови, наскільки він був гарним.

Мій брат Тимофій дружить з Марком з першого курсу універу. Саме тому Марк часто буває у нас вдома. Я мовчки сохну за ним майже п'ять років, і жодного разу цей хлопець не глянув на мене як на дівчину.

Для нього я просто малявка. Сестра найкращого друга...

– Далі не поїду, – говорить водій таксі, і я різко виринаю зі спогадів у реальність. Попереду не надто хороша дорога, тому водія я розумію. Даю йому гроші й тягну Каріну за собою до виходу.

– Ти божевільна, – вкотре заявляє, коли таксі залишає нас посеред поля, не зрозуміло де.

– Нам туди! – вказую пальцем на світло попереду, і до моїх вух доноситься музика.

Як же добре, що я взула кросівки, а не туфлі. На цій дорозі можна легко зламати собі ноги.

– Якщо я зламаю собі щось, винною будеш ти, – бурчить Каріна, котра взула туфлі на підборах, та ще й одягнула коротку спідницю.

Беру її за руку, щоб підтримати, і саме так йдемо до гамірного натовпу. Для мене найголовніше – щоб брат не побачив нас з Каріною. Якщо це станеться, він одразу відправить нас додому. А я тут з великою метою.

Сьогодні Марк буде брати участь в перегонах. У нього новенький спортивний Форд Мустанг і всі дівчата мріють про те, щоб хоча б посидіти в салоні. Я теж мрію...

– Он Тім! – кричить Каріна, показуючи пальцем в бік мого брата. Я теж його бачу, тому одразу ховаюсь за запальною парою, котра цілується так, наче вік не бачилася. Виглядає це так собі, але я готова потерпіти, лиш би ці двоє невгамовних були моїм щитом від брата.

В Тимофія кучеряве біляве волосся і блакитні очі. Він широко усміхається, п'є пиво, а чергова подружка висне у нього на шиї.

– І що він знаходить у цих тупоголових моделях? – бурчить Каріна, слідкуючи за Тімом.

– Точно не розум, – хмикаю.

Каріні подобається Тім. Але, точно так само, як і в моєму випадку, брат її не помічає. Для нього вона просто подружка сестри. Мала і недосвідчена.

– Он твій Аполлон! – Каріна киває головою мені за спину, і я повертаюсь туди, щоб краще бачити... Марка.

Він розмовляє з кимось і здається розслабленим. Коротке чорне волосся, глибокі сині очі й такі неймовірні вуста. Коли Марк усміхається, я дивлюсь на його білосніжні зуби та зітхаю.

Поруч з Марком з'являється довгонога рудоволоса дівчина, і він обіймає її однією рукою. Ревність миттєво плескається всередині та хапається за моє серце ніби кліщами.

- Нова подружка, - хмуриться Каріна. - Не бачила її раніше.

- Я теж, - шепочу.

Наступної миті дівчина тягнеться до обличчя Марка і сама його цілує. А він... не відштовхує її. Обіймає обома руками, і цей поцілунок набирає обертів.

- Може нам варто повернутися додому? - Каріна торкається мого плеча рукою. - Це була погана ідея - приїхати сюди.

- Погоджуюсь з тобою, - чую над головою голос брата і голосно зітхаю.

Твою ж! Як він нас побачив?

Дорогі читачі, рада познайомити вас з героями своєї книги - Тесею та Марком. Ми будемо закохувати героя у героїню, але чи вийде - побачимо)) Ця книга буде першою частиною дилогії і безкоштовною. Так-так, ми будемо насолоджуватись цією книгою довгенько. Дякую за ваші зірочки!!! Наступне оновлення буде у понеділок))

- Глава 1.1 -

- Привіт! - Каріна ніяково усміхається, але Тім дивиться лише на мене.

- Якого біса, Тее? - щидить. - Що ти тут забула?

- Тебе це не стосується! - випаляю. Думаю, кращий захист зараз - це напад. - Я вже доросла і сама вирішую, що робити!

- А так і не скажеш, - бурчить. - Кожного разу дивуюсь, чому у тебе замість мізків пісок.

Тільки відкриваю рота, щоб відповісти Тіму тим же, але не встигаю, тому що до нас підходить Марк... з рудою. До горла підступає ком, і я роздратовано дивлюсь саме на дівчину. Чомусь всю свою злість хочеться виплескати саме на неї.

- Що відбувається? - питає Марк. Від його голосу у мене мурахи, а серце починає битися частіше. - Тея? Що ти тут робиш?

Прийшла на тебе подивитися...

- Вирішили заглянути на цю вечірку, - мило йому усміхаюсь. Навіть не знаю, де беруться сили, щоб не розтектись калюжею перед ним. Та відчуваю, що до цього недовго залишилося.

- Круто! - хмикає Марк.

- Не бачу в цьому нічого крутого! - бурчить Тім. - Я викличу вам таксі!

- Тіме, це твоя сестра? - питає руда, а мені кортить показати їй середній палець.

- Так помітно? - він усміхається.

- Ви схожі, - відповідає. - Я Злата.

Вона дивиться на мене і чекає на відповідь, а я щось зовсім не хочу з нею спілкуватися.

- Тея її звати, - відповідає за мене Тім, а я сердито зиркаю на нього. - Ти не зважай, у моєї сестри бувають провали у свідомості. Вона часто поринає у себе і перетворюється на зомбі!

Всі починають реготати. Навіть Каріна усміхається. А от мені не до сміху. Не хочу виглядати дурепою перед Марком.

- Придурок! - обзиваю брата і, схопивши Каріну за руку, тягну вглиб натовпу. Мені треба випити, і негайно.

- Куди ми? - питає Каріна.

- На пошуки пива, - кажу. - Можна чогось міцнішого.

- Я не буду пити, Тее! - хмуриться Каріна.

А я її й не прошу. Випити треба мені, тому що відчуваю себе повною дурепою. Не впевнена, що алкоголь якось допоможе виправити ситуацію, але варто спробувати.

Наближаюсь до компанії хлопців та дівчат, котрі випивають біля відкритого багажника. Беру в руку склянку з пивом, яку мені подає незнайомий хлопець, але не встигаю навіть ковток зробити.

- Цій малій не наливати! - кричить Марк і робить ковток з моєї склянки. Він вищий на цілу голову, і мені доведеться підводити очі, щоб краще його бачити.

- Я не мала! - злюсь. - Поверни!

- Пробач, але ні, - усміхається так, що я вже й не хочу того пива. - Маю до тебе пропозицію, Тее. Якщо будеш хорошою дівчинкою, я візьму тебе з собою на перегони. Як тобі?

Так! Так! Так!

- А як же твоя дівчина? - не можу не згадати про Злату. - Не буде ревнувати?

- До тебе? - сміється. - Точно ні!

А це неприємно! Марк не дивиться на мене як на дівчину. Його смішить моя поведінка. А ще ця Злата! Звідки вона взялася взагалі?

- Я згодна! - випаляю. Якби відмовилась, ніколи б собі не пробачила.

- От і чудово, - торкається мого плеча, а я мало свідомість не втрачаю. - Тоді ніякого алкоголю, а після перегонів ти поїдеш додому.

Доводиться знову погодитися. Разом з Марком повертаюся до брата і його подружки. Злата і Каріна з нами також. Рудоволоса сама обіймає Марка, і він дозволяє їй це зробити.

До горла підступає нудота. Мені потрібне пиво, але... я дала обіцянку хлопцеві, який мені подобається, тому доведеться триматися, як би важко це не було.

- Нам час, - говорить Марк, коли натовп стає голоснішим. - Не передумала, мала?

- Ні, - кажу. Ніколи в житті не передумала б.

- Тоді ходімо, - Марк киває на свою тачку і йде до дверей зі сторони водія, а я відкриваю пасажирські. Сідаю в салон, оглядаю його і розумію, що майже не дихаю.

- Пристебнись, Тее, - говорить Марк. - Якщо з тобою щось станеться, Тім голову мені відірве.

Роблю, як просить Марк. Я ще ніколи не була в салоні під час перегонів і не знаю, які емоції у мене будуть. Але вже те, що я сиджу в автівці Марка, а він поруч, змушує мене подумки кричати від захвату.

- Не страшно? - питає, завівши двигун. Машина гудить так голосно, що у мене закладає вуха.

- З тобою - ні, - кажу, але моє зізнання співпадає зі стартом. Натовп кричить, машина гуде, а моє серце зараз розірветься на шматки від щастя.

- Глава 2 -

Автівка зі свистом зривається з місця, а моє тіло прилипає до сидіння. Все так швидко відбувається, що я не встигаю реагувати. Дивлюсь на Марка і розумію, що він усміхається зараз. Йому подобається це відчуття свободи. Коли ти перший летиш по нічній дорозі, залишаючи позаду всіх своїх конкурентів.

Дорога пряма, і я бачу, як близько ми до фінішу. Тут також чекають люди, щоб перевірити, хто ж буде першим. Все це триває менше хвилини. Набагато менше хвилини, але мені здається, що ми з Марком тут цілу вічність. Удвох.

- Готово! - кричить Марк, перетнувши лінію фінішу першим. Він різко гальмує і задоволено б'є долонею по керму.

Автівка зупиняється, а от моє серце б'ється так, наче у нього свої власні перегони. Здається, в цю мить я закохалась у цього хлопця ще сильніше. Я дивлюсь на нього з захватом в очах, а він цього не помічає.

— Ну як тобі? Сподобалось? - Марк повертається обличчям до мене, наче тільки згадав, що я тут.

- Було круто, - кажу.

- Еге ж, - сміється так м'яко, що у мене сироти на тілі виступають. - Треба повертатися. Готова?

Киваю, і Марк знову рушає. Він більше не розмовляє зі мною. У мене таке відчуття, що він дочекатися не може, коли розділить цю перемогу з рудою.

Від таких думок хорошого настрою як не було, але я тримаюсь. Ще кілька секунд у мене є можливість спостерігати за тим, як Марк впевнено тримає кермо руками, як усміхається,

задумано дивлячись перед собою.

Це все, що я можу отримати, і від цього сльози на очі навертаються.

Коли автівка зупиняється поряд з уболівальниками, Марк першим залишає салон. Він знаходить поглядом руду, а вже через секунду під гучні виклики цілує її так, наче вони давно не бачилися.

Я також залишаю салон, але мене ніхто не помічає, крім подруги. Каріна розуміє все без слів, коли бачить мої заплакані очі. Вона хапає мене за руку і тягне подалі від натовпу.

- Все було так жахливо? - питає, діставши з сумки серветку.

- Навпаки. Це було неймовірно, - кажу. - Просто Марк не помічає мене зовсім. А тепер ще й ця Злата.

- Мені шкода, - Каріна обіймає мене, поки я плачу. Відчуваю себе дурепою зараз. Приїхала сюди, щоб побачити, як Марк буде брати участь в перегонах. Натомість змогла поїхати з ним, а тепер реву, тому що у нього з'явилася дівчина.

- Я хочу додому, - кажу, заспокоївшись.

- Усі починають розходитись, - відповідає Каріна. - Ходімо до автівки твого брата.

Цього вечора я більше не бачу Марка. Тім везе нас додому, спочатку Каріну, а тоді й мене. Ми сидимо на задньому сидінні, а спереду поруч з ним чергова подружка. Вона по-дурному хіхікає і постійно торкається Тіма своїми руками. Я бачу, як це бісить Каріну, і зараз розумію подругу як ніколи добре.

Тім залишає мене біля будинку, а сам везе ще й подружку. Думаю, що повернеться він не скоріше ранку.

Коли опиняюсь у своїй кімнаті, глибоко вдихаю і видихаю. Треба переодягнутися в піжаму, але сил на це не залишається. Лягаю під ковдру одягнена і заплющую очі. В пам'яті проносяться ті самі кадри, коли ми удвох були в салоні автівки Марка. Яким щасливим він був в той момент.

А потім мою голову осяює цікава думка. Я теж так хочу. Бути схожою на Марка. Мати такі ж захоплення, як у нього.

Я хочу отримати права і їздити самостійно.

Саме з цією ідеєю засинаю. Навіть настрій трохи піднімається. Коли є щось таке чим можна зайняти свої думки, це зовсім не погано. Навпаки, навіть дуже добре.

Наступного ранку прокидаюсь зла і з головним болем. Одяг на мені зім'явся, тому довелося плестися в душ, щоб хоч трохи привести себе до ладу.

Довге біляве волосся заплітаю в косу, одягаю улюблену піжаму з ведмедиками та мохнаті капці. Сьогодні неділя, і я страшенно люблю ось такий домашній лук.

Все ще сонна спускаюсь сходами на перший поверх, щоб знайти таблетки від голови, але зовсім не очікую побачити на нашій кухні Марка. Він сидить за столом і п'є каву, заодно переглядає щось у своєму телефоні. Але коли з'являюсь я, він завмирає і повільно оглядає мене з голови до ніг.

- Мила піжама, - весело усміхається, а я готова крізь землю провалитися...

Приємність))) DxpХреQ8 до однієї з моїх книг

- Глава 2.1 -

Марк виглядає як завжди ідеально. Біла футболка, світлі джинси й та сама усмішка, від якої у мене німіють ноги...

- Що ти тут робиш? - ігнорую його комплімент.

- Чекаю на Тіма. У нас сьогодні тренування, - пояснює, а я тільки зараз згадую, що це дійсно так.

Марк разом з моїм братом грають у футбол за університетську команду. Практично кожного дня у них тренування. Навіть у неділю.

- Ясно, - бурчу і йду до шафи, де знаходиться аптечка. Дістаю її та ставлю на стільницю.

- Що таке? Ти захворіла? - питає Марк, а я завмираю з блистером пігулок у руці.

- Це від голови, - кажу. Видавлюю на руку одразу дві пігулки та наливаю в склянку води. П'ю під прямим поглядом Марка і тільки після цього прибираю аптечку та вмикаю кавоварку.

Я не знаю, про що з ним можна говорити. Насправді у мене багато питань, але всі вони стосуються Злати. Які у них стосунки? Звідки ця руда взялася? Коли вона зникне?

Звісно, вголос я нічого не кажу і чекаю, поки приготується кава. Коли Марк поряд, я відчуваю себе маленькою дівчинкою, котра не може говорити нормально. Боюсь сказати якусь дурницю, саме тому вирішую, що краще мовчати.

- Ти довго, - чую голос Марка, а тоді бачу брата на кухні.

- Не виспався, - сонно протягує. - Було бажання не вставати з ліжка, але тоді тренер розізлився. Мала, ще мені каву приготуй!

- Я не мала! - бурчу і трохи ніяковію.

- Правда? Чому ж на тобі піжама з ведмедиками? - Тім регоче, а мені кортить вилити йому на голову свою каву.

Натомість готую каву і для брата, а свою чашку забираю і йду у вітальню. Сідаю на диван підбравши під себе ноги та розблоковую телефон. Сьорбаю каву і переглядаю соцмережі. Коли мені на очі потрапляє фото з профілю Марка, серце на мить завмирає і стає боляче дихати.

На фото він зі Злотою. Вони обіймаються і широко усміхаються в камеру. Фото не підписане, але тут і не треба нічого писати. І так все зрозуміло.

- Привіт, люба! - у вітальні з'являється мама, а я одразу блокую телефон і натягую на обличчя усмішку.

- Привіт!

- Щось сталося? Ти наче розгублена, – мама сідає поруч зі мною й уважно розглядає. Тільки вона бачить мене наскрізь. Немає сенсу нічого приховувати.

Знову вмикаю телефон і показую їй фото. На очі навертаються сльози, і мама миттєво мене підтримує, міцно обіймаючи.

- Люба моя, – шепоче і гладить по спині. – Не завжди буває так, як ми хочемо. Треба змиритися. Навколо так багато хороших хлопців.

- Мене не цікавлять інші хлопці, – кажу дещо сердито.

- Я розумію, але ти робиш собі боляче, – мама продовжує. – Це перша твоя серйозна закоханість і вона ніколи не мине безслідно. Тобі варто навчитися жити з нею.

- Не думаю, що це можливо, – зітхаю. – Але дякую, мамо.

Я рада, що маю можливість поділитися з нею цим. Не скажу, що стало краще, але трохи попустило.

- У тебе сьогодні тренування? – питає мама.

- Так. Після обіду, – кажу.

- Відвезти тебе?

- Ні, мене Вадим забере, – відповідаю. – Не варто хвилюватися.

Мама цілує мене в лоба і залишає вітальню, а я допиваю каву і несу чашку на кухню, де вже нікого немає.

Мій брат Тимофій вже багато років займається футболом, а я – танцями. Пам'ятаю, як мама вперше привела мене в танцювальну студію. Спочатку мені подобалося, потім я хотіла кинути все це, але не змогла. Тепер танці стали частиною мого життя. Як і Вадим, мій постійний партнер.

Одягаю лосини та довгу білу туніку. Волосся збираю у хвіст і роблю легкий макіяж. На ноги кеди і я готова. Залишилося дочекатися на Вадима.

Як тільки думаю про нього, телефон сповіщає про нове повідомлення. Це він. Вже чекає мене біля воріт.

Одягаю сумку через плече, кидаю туди телефон і залишаю будинок. Останнім часом я по новому полюбила тренування, вони допомагають викинути все зайве з голови.

Відкриваю хвіртку і бачу знайому чорну Ауді Вадима. Він живе на моїй вулиці, і на тренування ми практично завжди їдемо разом. А ще Вадим навчається в одній групі з Тимофієм і Марком, але з ними він практично не спілкується.

Немає нічого спільного у футболістів з танцюристом...

Вадим чекає в салоні, тому відкриваю передні пасажирські двері й падаю на сидіння.

- Привіт! - усміхаюсь другові, і він робить те ж саме.

Вадим - блондин з блакитними очима. У нього гарне тіло завдяки постійним фізичним навантаженням, але не таке м'язисте, як у Марка.

- Привіт! - відповідає і скеровує автівку на дорогу. - Ненавиджу тренування в неділю.

- А я люблю, - усміхаюсь йому. - У тебе щось сталося? Чому без настрою?

- Та так, - Вадим не хоче говорити, тому я не наполягаю.

У нас хороші стосунки, але до близьких друзів не дотягуємо. Я не лізу в душу до нього, а він до мене. Зате нам добре в парі танцювати, і це найголовніше.

- Глава 3-

Я завжди любила танці. Саме вони допомагають мені виплескати всі емоції в ідеальні рухи, які я вивчила не за один рік. Моя тренерка Марія називає мене ідеальною танцівницею, а я в це не вірю. Завжди шукаю в собі якісь недоліки.

- Ти сьогодні напружена, - говорить Марія після кількох зауважень в мій бік. - Щось сталося?

Вадим пішов переодягатися, а я досі тут. Сиджу посеред зали й дивлюсь на своє відображення.

- Мені вісімнадцять. Як думаєте, що сталося? - питаю, коли вона сідає на землю поруч зі мною. Марії тридцять, і вона чудово мене розуміє. Завжди.

- Ти закохалася? - її брови смішно підстрибують. - У Вадима?

- Ні! - випалюю.

- Це добре, - видихає. - Не люблю, коли між партнерами виникають почуття. Це сильно заважає роботі. То хто він? Я його знаю?

- Марк Широков, - шепочу, наче хтось може нас підслухати. - Найкращий друг мого брата.

- Футболіст з останнього курсу? - Марія замислюється, а я киваю.

- Він мене не помічає, - зітхаю. - Вважає малявкою.

- Мені шкода, Тее. Я розумію, що мої слова можуть прозвучати жорстоко, але не плекай марних сподівань. Ти дуже гарна. У тебе неймовірна фігура. Велике майбутнє в танцях. Просто продовжуй працювати над собою, а цей Марк... Колись він зрозуміє свою помилку.

- Дякую, - не втримавшись, обіймаю Марію.

Так вже склалося, що вона дуже близька мені людина. Марія допомогла мені стати тією, ким я є. Не моя мама, котра любить лише шопінг та посиденьки з подружками. Я не можу сказати, що у мене погані стосунки з мамою. Хороші. Я люблю наші прогулянки в торговий центр чи на каву, але... ми не близькі настільки, щоб я ділилася з нею усім.

Щодо тата ситуація ще складніша. Він багато працює. Я бачу його лише на вихідних та інколи зранку або ввечері.

Після того, як розповідаю все Марії, стає дещо краще. Йду в роздягальню, змінюю одяг на шорти на футболку і залишаю будівлю. Марк вже чекає мене біля свого автомобіля і навіть двері відкриває, коли наближаюся.

Саме в цей час з будівлі університету виходять хлопці, котрі були на тренуванні з футболу. Я бачу брата, а тоді й Марка. Поруч з ним йде Злата і розповідає щось, а Марк уважно її слухає. Здається, вони не розлучаються..

Відчуваю як стискається серце, і відвертаюсь. Марк чекає, поки сяду в салон, але не встигає зачинити двері, бо наближається Тім.

- Натанцювалася? - питає.

- Ага, - кажу. - Ти додому?

- Ні, ми в кафе. Хочеш з нами? - Тім відкрито ігнорує Вадима.

- Ні, я додому, - останнє, чого хочу - дивитися на Марка і його дівчину.

Тім відступає, а Вадим зачиняє двері та сідає за кермо.

- Я думав, що ти погодишся, - говорить Вадим.

- Чому? - дивлюсь на нього.

- Хіба тобі не подобається компанія брата і старших хлопців? - питає.

- Справа не в компанії, - кажу. - Я хочу додому. Відпочивати.

Вадим замовкає. Навіть якщо хоче щось сказати, то не робить цього. А я дивлюсь у вікно і думаю про Марка. Марія говорить, що мені треба думати про себе. Якби ж це було так просто.

Вдома тихо. Мабуть, мама зустрічається зі своїми подругами, а батько знову працює. Мене це зовсім не дивує, тому йду одразу на кухню, тому що після тренування у мене завжди прокидається апетит.

На плиті картопля з овочами й салат в холодильнику. Схоже наша домробітниця Тамара встигла все приготувати. Подумки дякую їй і насипаю в тарілку картоплі.

Жую і думаю над тим, що робити далі. Розумію, що так не може продовжуватися. Марк заповнив мої думки, і я не можу думати ні про що, крім нього.

Потім телефонує Каріна, і ми довго розмовляємо. Розповідаю їй про сьогоднішній ранок і про розмову з Марією. Подруга підтримує кожне слово моєї тренерки, а я вкотре зітхаю. На словах все це дуже просто, а на діях - ні.

Тім повертається додому тільки під вечір і одразу йде у свою кімнату. Знаю, що він збирається робити - грати в ігри на комп'ютері. А от я маю ще одну не завершену справу. Йду сходами вниз і зупиняюсь під дверима в кабінет тата.

Стукаю і відкриваю їх. Зовсім не дивуюсь, коли бачу тата за столом. Навіть якщо він вдома, то весь свій час проводить тут.

- Глава 3.1 -

- Привіт! – вітаюсь і наближаюсь до столу. – Як справи?

Батько знімає окуляри, розтирає перенісся, і таке враження складається, що за роботою він зовсім втратив лік часу.

- Працюю, – втомлено усміхається і відкладає окуляри. – Ти щось хотіла?

- Ну, я скучила, – стенаю плечима і сідаю в крісло навпроти нього, наче прийшла на прийом до боса компанії, а не до рідного батька.

- Я теж. Пробач, – зітхає. – Щось геть запрацювавсь.

- Може тобі варто взяти відпустку? – питаю.

- Я думаю над цим, – киває. – То що ти хотіла?

Тато надто добре мене знає. Він розуміє, що прийшла я не тому, що скучила. Справа зовсім не в цьому.

- Я хочу свою автівку, – кажу. – Ти купиш мені її, коли здам на права?

- Спочатку треба, щоб ти здала.

- Ти в мені сумніваєшся? – фиркаю.

- Зовсім ні, – хмикає тато. – Як тільки права будуть у тебе, я куплю тобі автомобіль. Яка модель тобі подобається?

Перед очима одразу постає Форд Марка, але якщо куплю таку саму, це буде занадто.

- Ще не знаю, – кажу. – То я можу на тебе розраховувати?

- Звісно, – тато киває, а я встаю, обходжу стіл і обіймаю його за ший, нахилившись. Цілую в щоку і відчуваю неабияке піднесення.

- Дякую, – шепочу. – Ти найкращий. Давай якось пообідаємо разом. Тобі треба відпочити від роботи.

- Згода, – тато дуже швидко погоджується, але я-то знаю, що витягнути його з офісу посеред робочого тижня ще та задача.

Щаслива, залишаю кабінет і біжу сходами у свою кімнату. Одразу набираю Каріну і розповідаю їй про тата.

- Вітаю! Тепер залишилося здати на права! – хмикає Каріна. – Як у тебе з цим?

- Та наче нормально, – замислюсь. – Теорію я здала. Залишилася практика. Може варто попросити Тіма поїздити зі мною? Брат вкаже на основні помилки.

- Гарна ідея, – підтримує подруга.

Вирішую залишити прохання до ранку і переодягаюся в піжаму. Вмикаю лампу над головою і беру до рук улюблену книгу. Я люблю читати про поганих хлопців і хороших дівчаток. Шкода лише, що в житті так не буває, коли поганець закохується в хорошистку.

Життя взагалі складна штука. Ми страждаємо від нерозділеного кохання і боїмось зробити помилку. Але це життя, і помилок буде ще дуже багато...

Наступного ранку одягаю джинсову спідницю і білу футболку. На ноги кеди, а волосся збираю у хвіст. Коли спускаюся на кухню, Тамара вже готує млинці, а Тім уплітає їх один за одним.

Нам завжди готує Тамара, тому що мама любить спати до обіду. Може це і на краще, тому що мама готувати зовсім не вміє.

- Доброго ранку! - вітаюся і сідаю навпроти брата. Не минає і хвилини, як я отримую чашку кави та свою порцію млинців.

- І куди все це в тебе влізе? - Тім зацікавлено спостерігає, поки я їм.

- В шлунок, йолопе! - казу з повним ротом.

- Тее, не можна так! Ти ж дівчинка! - Тамара хмуриться.

- Вона дівчина? - регоче брат, а я дивлюсь на нього вбивчим поглядом. - Чому цього не видно?

Знаю, що Тім хоче підставати мене зранку і я можу відправити його під три чорти, але не роблю цього. Я ж хочу просити його про послугу і не хочу почути відмову.

- Пішли, малявка! - кричить, покінчивши з млинцями. Швидко допиваю каву і біжу за ним до дверей. У мого брата занадто довгі ноги, і щоб наздогнати його, мені доводиться бігти.

- Що ти робиш сьогодні після пар? - питаю, коли сідаємо в його автівку. Мій рюкзак летить на заднє сидіння і я дивлюсь на брата.

- А тобі навіщо? - хмурить брови.

- Потрібна твоя допомога, - продовжую. - Скоро у мене екзамен з водіння, а я дуже хочу його здати. Допоможеш з цим?

- Хочеш покататися?

- Типу того, - киваю. - Поїдемо за місто, де немає інших автівок.

- Добре, - киває Тім. - Будеш мені винна.

Киваю та усміхаюся. Мій брат добре керує автівкою. Жодних штрафів та аварій за той час, що він за кермом. Думаю, він може навчити мене чогось путнього.

Я точно здам цей екзамен і отримаю свою автівочку!

- Набереш мене після пар, - говорить, коли автівка паркується біля універу.

- Добре, - кажу і, прихопивши свій рюкзак, залишаю салон. Моє щастя стає трохи меншим, коли бачу Форд Марка. Він зупиняється поруч з автівкою Тіма, і Марк виходить на вулицю. Тільки не сам...

Злата знову з ним. З виразом переможниці на обличчі залишає салон і привітно мені усміхається. Схоже, пам'ятає мене з тієї ночі за містом.

Любі читачі, книга безкоштовною буде, тому додавайте до бібліотеки та насолоджуйтесь читанням

- Глава 4 -

- Мене дратує ця Злата, – зітхаю, коли ми з Каріною на великій перерві йдемо в їдальню. За центральним столом сидять хлопці з футбольної команди та... Злата.

У мене таке відчуття, що вона ні на хвилину не залишає Марка. Якого біса взагалі? Мені завжди здавалося, що Марк противник стосунків, а тут вона.

- Це ревність, – усміхається Каріна і дивиться на цю парочку. Ми сіли біля вікна, але, дивлячись на свій обід, розумію, що апетиту немає.

- Можливо, – не хочу сперечатися.

- Тее, вибач, що кажу це, але ти маєш викинути з голови Марка. Він тобі не підходить, – говорить подруга.

- Чому ти так думаєш? – не розумію її.

- Тому що Марк тебе не достойний. Він самозакоханий віслюк, – продовжує. – А ти страждаєш через нього. Хіба навколо мало гарних хлопців?

- Хто, наприклад? – питаю.

- Ну, Вадим, – усміхається Каріна. – Я на сто відсотків впевнена, що ти йому подобаєшся.

- Але він не подобається мені, – зітхаю. – Я не збираюсь бути з тим, хто мені байдужий. Це жорстоко стосовно нього.

- То краще залишатися одній? – Каріна хмурить брови.

- Мабуть, так, – стенаю плечима.

Я чекаю завершення лекцій, щоб поїхати з Тімом за місто. Вже не терпиться пройти курс молодого водія. Впевнена, брат дасть мені кілька цінних порад, як правильно все робити за кермом.

Та коли пари закінчуються і ми з Каріною виходимо на вулицю, я не бачу автівки брата на парковці. Закрадається погане передчуття, що Тім просто забув, тому набираю його номер і нетерпляче слухаю довгі гудки.

- Чого тобі, мала? – питає брат невдоволено. – Я трохи зайнятий!

- Ти обіцяв допомогти мені з водінням, – кажу, стримуючи роздратування.

- Тее, я не можу сьогодні. Марк тобі допоможе. Ми домовилися.

- Що? - здається, зараз у мене станеться серцевий напад. - Марк?

Каріна зацікавлено за мною спостерігає, а я помічаю, як Марк залишає будівлю і йде до нас. Радую те, що Злати поруч з ним немає, але коли думаю, що він буде моїм вчителем сьогодні, починають тремтіти руки.

- Ага, - продовжує Тім. - Знайди його. Мені треба бігти.

Брат першим закінчує виклик, а я ковтаю слину і хапаюсь за руку Каріни.

- Що таке? - питає вона.

- Я поїду з Марком, - шепочу. Зіниці подруги розширюються від здивування, і саме в цей час до нас наближається Марк.

- Привіт! Я сьогодні твій помічник, Тее, - він усміхається, а я забуваю вдихнути.

- Я вже в курсі, - видавлюю з себе. - Тільки... ти дійсно цього хочеш?

- Звісно, - сміється. - Мене Тім попросив. Не хвилюйся. Я не зайнятий.

Марк йде до свого автомобіля, а я дивлюсь на Каріну, котра демонструє мені "клас" з пальців. Якби я могла, взяла б з собою Каріну для підтримки, але не думаю, що Марк зрадіє.

Сідаю на пасажирське сидіння його машини й згадую ту ніч, коли ми брали участь в перегонах. Це було круто. Я досі під враженнями.

- У тебе проблеми з водінням? - питає Марк, поки його Мустанг мчить дорогою.

- Паркування - моє слабе місце, - кажу. - Та й в загальному починаю хвилюватися - і все йде шкереберть.

- Що саме тебе хвилює, коли ти за кермом? - Марк питає так, наче йому дійсно цікаво, але я не впевнена, чи дійсно це так.

- Не знаю, - замислююсь. - Я починаю думати, що це не моє. Що я не зможу.

- Дивно, - Марк кидає в мій бік швидкий погляд. - Мені завжди здавалося, що для тебе немає нічого неможливого.

- Дійсно? - це зізнання від Марка шокує.

- Ага, - киває. - Тому не будь слабкою, Тее. Я впевнений, що у тебе все вийде.

Після таких слів я готова хоч зараз йти на екзамен з водіння. Марк поділився зі мною тим, що відчуває, і це шалено приємно. Хто знає, які ще думки я у нього викликаю.

Коли автомобіль зупиняється на тій самій закинутій злітній смузі, я розумію, що навчатись буду саме тут.

- Міняємось місцями! - командує Марк і залишає салон. Я роблю те ж саме.

Коли обхоплюю руками кермо, всередині відчувається неабияке піднесення. Я сиджу на місці Марка. Він поруч, уважно слідкує за мною.

- Відрегулюй сидіння під себе, - командує. - Звикни до габаритів автомобіля.

Киваю і роблю все, як він сказав. Коли мотор починає гуркотіти як дикий звір, по моїй шкірі бігають мурахи.

- Готова їхати? - питає Марк.

Він залишається абсолютно спокійним, і я не розумію - він мені настільки довіряє, чи йому байдуже на свою тачку?

- Глава 4.2 -

Їзда для мене не така велика проблема. Значно більша проблема - це хлопець, який сидить поряд. Марк розставив ноги, наскільки це можливо, і задумливо потирає підборіддя, поки я розганяю автівку до сімдесяти кілометрів на годину.

- Молодець, - говорить. - А тепер маневри. Повороти, розвороти та все, що ти вмієш.

Хочу, щоб Марк побачив всі мої штучки. Я мрію отримати права, тому старанно навчаюсь, але все одно якоюсь мірою відчуваю невпевненість. А може це страх?

- У тебе непогано виходить як для новачка, - Марк усміхається, а я ніяковію.

- Ти ще не бачив, як я паркуюсь, - хмикаю.

- І то правда, - киває. - Їдемо в бік міста. Знайдемо місце, де можна буде припаркувати тачку.

Роблю так, як говорить Марк. Ми все ще на вузькій дорозі, що веде до центральної траси, і я можу не хвилюватися, що нас спіймає поліція.

- Ось туди припаркуйся, - Марк показує пальцем на закинуту будівлю біля аеропорту, яка колись була гаражем. Стіни залишилися, але стелі давно немає.

- Ти настільки мені довіряєш? - кажу розгублено. - Там до біса вузько!

- Якщо подереш мою тачку, я попрошу Тіма відпрацювати, - Марк мені підморгує, а я нервово ковтаю слину. Тім мене вб'є, якщо це станеться.

Розвертаю машину так, щоб заїхати задом, але як не намагаюся, мені здається, що я не втиснусь туди.

- Це погана ідея, - зупиняю Мустанг за метр від заїзду. - У мене нічого не вийде.

- Окей! - Марк нахиляється до мене, а я забуваю вдихнути. Що він зібрався робити?! - Інструктору теж так будеш говорити? Тоді права тобі не світять, мала!

Пропускаю крізь вуха його "мала", тому що я і так на межі зараз. Дивлюсь Марку в очі й найбільше, чого не хочу зараз - це побачити розчарування в його очах. Марк вважає мене малою дурепою, і має рацію.

- Тее, - коли його гаряча долоня торкається моєї щоки, я взагалі забуваю, де ми знаходимось. - Ти ж сильна дівчинка, правда? Просто візьми себе в руки - і в тебе вийде. Якщо зараз не

зробиш цього, то і потім не сподівайся, що вийде.

- Добре, - киваю, хоч сама не можу повірити, що кажу це.

- Чудово, - Марк забирає руку - і одразу стає холодно. Я хочу ще його дотиків!

Він сідає рівно, а я кілька разів глибоко вдихаю і видихаю. Дивлюсь по дзеркалах і розумію, що місця достатньо для того, щоб заїхати. Головне робити все акуратно.

Я не знаю, скільки минає часу, поки я повертаю кермо туди-сюди. По моїй спині тече цівка поту, а в роті пересохло настільки, що не можу говорити.

Але... коли автівка зупиняється рівно посеред закинутого гаража, я видихаю і дивлюсь на Марка.

- Я ж говорив! - він усміхається. - Ти молодець, Тее!

Мабуть, це все емоції, тому що у звичайному стані я б ніколи не наважилась на це, але моє тіло тягнеться до нього, і коли обіймаю за шию, ще й наважуюсь поцілувати в колючу щоку.

- Ого! - Марк теж шокований, але сміється.

- Ой, пробач, - кажу і червонію. - Я просто...

- Все гаразд! - зупиняє мене. - У тебе все вийшло. Ти крута, мала!

Усміхаюсь і ковтаю ком, що з'являється в горлі. Марку байдуже на мій поцілунок. Він сидить рівно і чекає, коли я нарешті виїду з цього гаражу, щоб ми змогли обмінятися місцями.

- Дякую тобі, - кажу, коли ми повертаємося в місто. Марк впевнено керує автівкою, а я відверто на нього витріщаюсь.

- Та без проблем, - усміхається. - Тепер ти маєш отримати права, Тее. Ти чудово водиш, і паркуєшся теж.

- Звісно, - киваю.

Я рада, що саме Марк був моїм вчителем сьогодні. Йому вдалося допомогти мені зібратися, і тепер залишилося не втратити ту силу, яку він мені дав.

Телефон Марка дзвонить, і я бачу на екрані ім'я рудої. Знову з'являється ком і чудового настрою як не було.

- Ми повертаємось, - говорить Марк. - Відвезу Тею і до тебе. Чудово. Бувай!

- Злата - твоя дівчина? - випаляю це питання ще до того, як обмірковую, чи варто чіпати цю тему.

- Можна і так сказати, - усміхається, дивлячись перед собою. - А що? Тебе це хвилює?

- Та ні! - брешу і не червонію. - Просто ніколи не бачила тебе у стосунках.

- Все змінюється, - відповідає. - Я вирішив спробувати.

Просто чудово! Він вирішив спробувати й обрав для цього руду! Тепер неприязнь до неї стає вдвічі більшою.

Я не можу контролювати клятву ревності, хоч і розумію, що нікому мої почуття не здалися...

- Глава 5 -

Марк привозить мене додому і їде до своєї дівчини. Як тільки думаю про це, нудота до горла підступає. В голові одразу виникає логічне питання: "Чому вона, а не я?" Але я можу дати на нього відповідь, і це найгірше. Тому що я просто сестра кращого друга. Малявка, яка завжди крутиться під ногами.

Ейфорія від спільної їзди з Марком швидко спадає. Настрій знов опускається до нуля і я не знаю, що з цим робити. Мені набридло бути розмазною. Я хочу нарешті тримати ситуацію під контролем, а не боятися кожного нового дня.

- Як пройшов урок? - питає мама, з'явившись на кухні. Вона в чудовому настрої й, здається, нікуди не збирається.

- Продуктивно, - кажу. - Звідки ти знаєш про урок?

- Тимофій розповів. Я спитала, чому ти так довго не повертаєшся, - пояснює.

- Він вдома? - дивуюсь. Тім говорив, що у нього справи й тому відправив зі мною Марка. Чому ж тоді він збрехав?

- В кімнаті, - мама нічого не розуміє. - То ти була з Марком?

- Була, - киваю. - Але це нічого не означає. У нього є дівчина. Справжня.

- Мені шкода, люба, - мама хоче мене підтримати, але саме зараз ця підтримка мені аж ніяк не потрібна.

- Мені теж, - кажу і залишаю кухню. Піднімаюсь сходами на другий поверх і без стуку заходжу в кімнату брата. Застаю його за дійсно важливою справою. Він грає в гру за комп'ютером і кричить в навушники щось про обстріли.

Хмикаю, спостерігаючи за ним кілька секунд, а тоді роблю те, на що Тім заслуговує. Дістаю з розетки вилку - і монітор комп'ютера гасне.

- Якого біса?! - кричить і стягує з голови навушники. Встає і до мене повертається. - Ти здуріла?

- Ти сказав, що у тебе важливі справи! - гиркаю, склавши руки на грудях. - То це і є твої важливі справи?

- У мене сьогодні гра! Була! - гиркає. У Тіма такий вираз обличчя зараз, наче він готується мене вбити. - Якого біса, Теє? У тебе проблеми?

- Ти відправив зі мною Марка! Навіщо? - питаю.

- Тобі не сподобався урок? - дивується.

- Сподобався. Тобто... - ну і як йому пояснити? - Я хочу зменшити спілкування з Марком до мінімуму.

- Чому? - Тім явно не доганяє.

- Тому що він мені подобається, але в нього стосунки зі Златою.

Брат мовчить. Кліпає очима, дивиться на мене і, здається, не розуміє, що я тільки що сказала.

- То ось чому ти постійно за ним бігала! - Тім починає реготати, а мене така злість пробирає. Ідіот! - Моя маленька Тея закохалася!

- Краще мовчи! - ціджу. - Це взагалі не смішно, і ти як старший брат мав би мене підтримати!

Розумію, що дарма сюди прийшла. Дарма розповіла Тіму про свої почуття. Він не підтримує мене. Тільки насміхається.

Залишаю його кімнату і йду у свою. Зачиняюсь всередині та натягую на голову навушники. Вмикаю музику так голосно, що голова починає боліти, але це значно краще, ніж слухати сміх Тіма.

Не знаю, скільки минає часу, але коли знімаю навушники, за вікном починає сутеніти. Розумію, що треба брати ситуацію у свої руки. Я ж не дурна і знаю, що для Марка я всього лиш мале дівчисько. Саме тому буду його уникати. Спробую насолоджуватись цим життям, блокуючи почуття до нього.

Можливо, з часом я покохаю когось іншого. Я б хотіла, щоб так було, але чи буде... Хіба можна розлюбити одного і покохати іншого?

Спускаюсь на вечерю абсолютно зібрана. Принаймні мені здається, що я готова відбивати будь-які атаки.

Тім з батьками вже за столом, і коли дивлюсь на брата, він мені усміхається. Сідаю напроти нього і беру в руки прибори.

- Коли у тебе екзамен з водіння? - питає тато.

- Післязавтра, - кажу.

- Впевнена, що складеш?

- Сьогодні Марк вчив її паркуватися, - влізть Тім. - Говорив, що надія є.

- Якщо отримаєш права - купимо тобі автівку, - тато знає, який стимул мені потрібен.

- Не зарано для машини? - невдоволено питає брат. - Вона малявка ще!

- Це ти так хвилюєшся за мене чи заздриш? - питаю.

- Я за пішоходів хвилююсь, яких ти будеш давити, - фиркає. - Марк говорив, що у тебе гарно виходить, але впевненості за кермом бракує.

- Дійсно? - а ось це неприємно. Ці двоє мене обговорювали? - Мене мало хвилює, що думає Марк. Я думала, що він мені допомагав, а не шукав мінуси у моїй роботі.

- Люба, ти чого? – втручається мама. – Ніхто не хотів тебе образити! Марк має рацію. Тобі потрібно вчитися. Все-таки автомобіль – це дуже відповідально.

Заледве стримуюсь, щоб не закотити очі до неба. Вони серйозно? У мене таке відчуття складається, що в цій кімнаті в мене не вірить ніхто. І це неприємно.

- Глава 5.2 -

Після вечері знову йду до себе і не залишаю кімнату до ранку. Прокидаюсь раніше за всіх, п'ю каву і викликаю таксі. Їхати з Тімом не хочу. Знаю, що брат знову буде мене діставати.

Залишаю будинок ще до того, як хтось мене помічає. Сідаю в таксі і їду в універ. По дорозі пишу повідомлення брату, щоб мене не чекав, і, вимкнувши звук, кидаю телефон назад у сумку.

- Ти сьогодні зла, – говорить Каріна, коли знаходить мене на задньому дворі універу. Тут нікого немає, і є можливість посидіти в тиші.

- Роздратована, – виправляю її. Розповідаю про все, що було вчора, але отримую від Каріни не ті слова, які хотіла почути.

- Мені здається, що ти роздуваєш з мухи слона. Я впевнена, що Марк не хотів тебе образити. Він вказав на твої недоліки, щоб ти знала, на що треба звернути увагу.

- Ти серйозно? – останнє, чого хочу – це посваритися з Каріною. – Він сказав, що я ще не готова! Хоча коли ми були удвох, хвалив мене.

- Ну, це дещо дивно, – Каріна стенає плечима. – Але якщо глянути з іншого боку, то це ще один стимул для тебе показати їм усім, що ти чогось варта. От складеш на права – і Марк подавиться своїми словами.

- Треба ще скласти, – зітхаю. – А в мене зараз стан повної розгубленості.

- Тоді бери себе в руки, – подруга торкається мого плеча. – Я впевнена, що завтра ти все здаси й вже зовсім скоро будеш розсікати на своїй тачці.

- Дякую, що віриш в мене, – усміхаюсь і сама тягнусь, щоб обійняти подругу.

- Я ж люблю тебе.

Це приємно. Я щаслива, що в мене є Каріна. Поговоривши з нею, я відчуваю себе значно краще. Ми йдемо на пари, але біля аудиторії я дивлюсь у вікно і бачу, як на парковці з'являється Мустанг Марка. Ще вчора я б дочекалася, коли він вийде на вулицю, але не сьогодні.

Я буду його уникати! Думаю, можна розпочати просто зараз.

Перші дві пари проходять, на диво, швидко. Я концентрую свою увагу на навчанні, тому що зовсім скоро розпочнуться танцювальні турніри й мені доведеться пропускати значну частину занять.

Радію, що сьогодні після пар тренування. Буде можливість ще більше скинути пар. Завтра

екзамен з водіння. Це саме те, що мені потрібно. Завантажити себе по повній програмі, щоб не думати про Марка.

На великій перерві ми з Каріною йдемо в їдальню. За великим столом вже сидить вся компанія футболістів, але я в їхній бік не дивлюсь.

- Ти чудово тримаєшся, - усміхається Каріна, коли сідаємо за стіл.

- Дякую, - видихаю.

- Привіт! - за наш стіл сідає Вадим і закриває мені весь вид на стіл футболістів. - Як справи?

- Чудово, - Каріна кладе до рота шматок котлети. - А в тебе?

- Як завжди, - Вадим дивиться на мене. - Не забула про сьогоднішнє тренування? Сьогодні Марія розповість про перший турнір. Цікаво, коли він розпочнеться.

- О, то скоро ти будеш сяяти на сцені! - усміхається Каріна, дивлячись в мій бік. - Ще одна важлива справа, яка допоможе тобі не думати про...

- Про що? - питає Вадим.

- Про дурниці, - Каріна йому усміхається.

Закінчивши з обідом, ми повертаємося в аудиторію, і Каріна вирішує поділитися своїми спостереженнями.

- Вадим на тебе запав! Це видно неозброєним оком! - заявляє.

- Він мені не подобається, - кажу. - Ми просто партнери з танців.

- І що? Хлопець не обов'язково має подобатися. Головне, щоб він був гарним, - фиркає.

- Не в моєму випадку, - кажу. Ми зупиняємось біля аудиторії, і я помічаю Злату, котра йде з іншими дівчатами якраз в наш бік.

Не зважаючи на неприязнь до її персони, я вітаюсь з нею, коли вона зупиняється біля нас.

- Як справи, Тее? Я чула, Марк вчора був твоїм вчителем, - вона усміхається і наче не злиться. Чому ж тоді я настільки зла зараз?

- Був, - кажу. - Завтра в мене екзамен.

- Тоді бажаю успіху! - Злата йде, а я дивлюсь їй вслід і нічого не розумію.

- Вона така мила, що аж нудить, - фиркає Каріна.

Не можу не погодитися. Це дивно. Чому Злата така хороша? Тому що я лише молодша сестра Тимофія і не несу загрози? Вона однозначно не ревнує мене до Марка. Отже, впевнена, що він ніколи не гляне на мене як на дівчину.

Просто чудово!

- Глава 6 -

Після пар у мене тренування. Прощаюсь з Каріною і йду до роздягальні, щоб одягнути лосини та туніку. Волосся збираю у високий хвіст, а на ноги – кеди.

Вадим уже чекає мене в залі. Він розмовляє про щось з Марією.

- Що у вас? – питаю, наблизившись.

- Наступного тижня перші змагання, Тее, – говорить Марія. – Вони пройдуть у нашому місті. Ну і звісно, ви з Вадимом маєте бути там.

- Без проблем, – усміхаюсь. Я готова на все, лиш би не думати про Марка. Змагання – це чудова нагода переключитися.

- Тоді до роботи! – Марія плескає в долоні та вмикає музику.

У нас з Вадимом ціла програма бальних танців. Ми маємо танцювати вальс, танго, самбу, і це ще далеко не все. А головне – показати себе з найкращого боку.

Сьогодні Марія хоче від нас ідеальних рухів і повної зібраності, тому через годину я спітніла, втомлена і голодна.

- Молодці! – тренерка усміхається, коли я відступаю від Вадима. – Тепер будемо тренуватися кожного дня. Ви маєте бути найкращими!

- Завтра я не можу! – випалюю. – У мене екзамен з водіння!

- Добре, – Марія киває. – Тоді післязавтра чекаю вас тут.

З цим я погоджуюсь. Марія залишає зал, а я не поспішаю йти в душ. Хочу ще трохи позайматися.

- Ти не йдеш? – питає Вадим.

- Ні. Я трохи згодом, – кажу.

Коли залишаюся в залі одна, йду до колонки та підключаю її до свого телефону. Я займаюсь не лише бальними танцями. Люблю і сучасні. Хіп-хоп, наприклад.

Оскільки вдома на мене чекає черговий виніс мізків, вирішую потягнути час і потанцювати. Завтра екзамен, потім конкурс. Я маю бути сильною, щоб все вдалося. Навіть не зважаючи на те, що відбувається в моєму житті, я маю впевнено йти до мети.

Вмикаю музику і починаю танцювати, розглядаючи своє відображення у дзеркалі, яке займає всю стіну. Я можу бачити кожен свій рух і кожну помилку, якої припускаюсь.

Мою футболку можна викручувати, настільки вона промокла, по скроні тяж теч цівка поту, але я не зупиняюсь.

Люблю бачити, як плавно рухається моє тіло. Усміхаюсь власному відображенню, і несподівано мій погляд торкається за Марка, котрий стоїть у дверях. Я бачу його у відображенні, а тоді різко розвертаюсь і розумію, що він давно там стоїть.

Бляха. Він дивився, як я танцювала?

Швидко йду до колонки та вимикаю музику. Поява Марка добряче вибила мене з колії, і я не можу собі пояснити, чому це сталося.

- Що ти тут робиш? - питаю невдоволено.

- Пробач, - Марк якось нервово проводить рукою по волоссю. - Я не хотів тобі заважати. Мене відправив сюди Тім.

- Навіщо?

Я вб'ю Тимофія за чергову підставу!

- Щоб відвезти тебе додому. У нього справи, а вже доволі пізно, - пояснює.

- Не переймайся. Я викличу таксі, - кажу. Моє дихання досі збите, а тіло липке від поту. Я хочу в душ і точно не хочу, щоб Марк був тут.

- Тее, щось не так? - Марк хмуриться. - Ти образилася на мене?

- Все чудово, - навіть не знаю, де беруться сили, але вони є, і це добре. - Мені треба в душ. Не чекай мене.

Залишаю зал і, не оглядаючись, йду в роздягальню. Довго приймаю душ, щоб змити з себе піт і втому, а ще спеціально тягну час, сподіваючись, що Марк пішов.

Мене добряче вибило з колії те, що він спостерігав за мною. Коли я танцюю в парі з Вадимом - це одне, а коли сама - зовсім інше. Не знаю, як це пояснити. Мої танці - це лише мої танці. Я нікому їх не показую, а Марк побачив все, хоч ніхто його про це не просив.

Збираю брудний одяг у рюкзак, одягаю джинси та футболку, а волоссю збираю в гульку. Немає сил його сушити. Це займе як мінімум хвилин сорок.

Та коли залишаю роздягальню, бачу Марка на підвіконні з телефоном у руках. Він чекає на мене. От халепа!

- Хіба ти не маєш бути зі своєю дівчиною зараз? - питаю сердито, наблизившись до нього.

- У Злати сьогодні справи, тому я вільний, - Марк злізає з підвіконня і тягнеться до мого рюкзака на спині, але я роблю крок назад. - Та що з тобою, мала? Я просто хочу допомогти!

Його "мала" так неприємно ріже по вухах, і я кривлюсь. Мабуть, зі сторони моя поведінка дійсно нагадує дитячу, та мені начхати.

- Я не просила тебе про допомогу, - кажу. - Ти вже вчора допоміг!

- А що не так було вчора? - Марк напружується.

- Ти сказав, що у мене чудово виходить, а потім запевнив Тіма, що мені ще рано сідати за кермо.

- Я сказав це, тому що це правда. Ти дуже невпевнена за кермом. Мабуть, ще рано для цього, - пояснює, а я ще більше закипаю.

- Ти не мій інструктор! - холодно випалюю. - Він буде вирішувати, готова я чи ні. А якщо вже тобі так здалося, ти міг сказати про це прямо, а не розповідати потім Тімові!

- Ти тому образилася? - Марк робить ще крок до мене, а я відступаю.

Це вперше за час нашого знайомства я настільки зла на нього. І справа не лише в тому, що він сказав Тімові. Справа в ньому. У його ставленні до мене. Наче все прекрасно, коли насправді все просто жахливо.

- Глава 6.2 -

Більше години йде на те, щоб дістатися додому. Як на зло всі таксі зайняті, тому йду на автобус. Я не шкодую, що відмовилась їхати з Марком. З одного боку навіть відчую гордість за себе. Я змогла сказати йому "ні", хоч серце і прагнуло близькості.

Поки їду, в мене є час слухати музику в навушниках і подумати про своє життя. Завтра екзамен з водіння, а далі виснажливі тренування кожного дня. Я не звикла здаватися, тому дуже хочу перемогти. Танці займають значну частину мого життя і якщо я вже роблю це, то роблю якісно.

- Ти довго, - хмуриться мама, коли заходжу в будинок. На вулиці сутеніє, а я втомлена, але зовсім не роздратована. Хочу лише в ліжку і спати.

- Таксі не було. Їхала автобусом, - пояснюю.

- Скоро будемо вечеряти, - продовжує мама. - Не поспішай в кімнату.

- Я не голодна. Хочу відпочити, - цілую маму в щоку і піднімаюсь сходами на другий поверх. Опинившись в кімнаті кидаю сумку на підлогу біля ліжка, а сама лягаю просто на покривало, тому що лінь його знімати.

Дивлюсь на білу стелю перед собою і усміхаюсь. Правда усміхаюсь, хоч на душі якісь неоднозначні відчуття. Нічого не змінилося. Я досі сохну за Марком, але.. я впевнена, що з часом це мине. Головне направити свої сили та почуття в інше русло.

Хтось стукає в двері кімнати і я важко видихаю. Сідаю і саме в цей час заходить Тім. Він здається мені невдоволеним.

- Чому ти не поїхала з Марком? - питає, притулившись до дверей спиною. - Він просто хотів допомогти.

- Мені не потрібна його допомога, - кажу. - Будь ласка, більше не відправляй його до мене.

- Тее, я розумію, що ти страждаєш від нерозділеного кохання, але..

- Ти нічого не розумієш! - перебиваю брата. - Я хочу зменшити спілкування з Марком до мінімуму.

- Окей! - брат піднімає вгору руки наче здається. - Я зрозумів свій провтик. Про Марка ми більше не розмовляємо.

- Чудово! - хмикаю.

- У тебе завтра екзамен? Готова? - брат дуже вдало змінює тему.

- Ага, - киваю. - Чесно кажучи зовсім не хвилююсь. Я дуже хочу отримати права.

- Я буду тримати кулаки, малявко! - Тім усміхається і я теж. Зараз він стає тим самим старшим братом, котрий незважаючи ні на що буде підтримувати. Дуже люблю, коли він такий.

Не можу втриматися, тому встаю і обіймаю його. Тім робить те ж саме.

- Слухай, я знаю, що часто буваю козлом, - говорить, поки продовжуємо обійматися. - Але я дуже тебе люблю. Ти класна, Тее. Одного разу знайдеться той, хто побачить цю твою рису. Ну і не тільки цю. Ти чудово вмієш виносити мозок.

- Та йди ти! - фиркаю і відступаю, але усміхатися не перестаю.

- А тепер пішли вечеряти! - Тім хапає мене за руку. - Я знаю як ти вкалуєш на тих своїх танцях. Сили тобі ще знадобляться.

Ну і як тут не погодитися? Тім чудовий брат, хоч і бісить мене інколи. Ну так, не інколи. Дуже часто.

Після вечері лягаю спати і всю ніч мені сниться цей клятий екзамен. Зранку прокидаюсь зла і схвильована, тому що у сні я його не здала. Снідаю млинцями і кавою, а тоді разом з Тімом їду в універ.

- Ти сьогодні мовчазна, - говорить брат. - Хвилюєшся?

- Є трохи, - зізнаюсь. - Боюсь, що не здам.

- Не думай про це. Згадуй все, що вчила на уроках, - дає настанови. - Якщо будеш впевненою в своїх силах - все вийде.

- Дякую, - кажу щиро.

- Звертайся! - Тім усміхається.

На парковці біля універу вже стоїть Mustang Марка. Сам хлопець теж там і не один. Він розмовляє зі Златою і коли дивлюсь на цих двох не даю собі часу на почуття. Просто відвертаюсь.

- Я відвезу тебе на екзамен, - говорить Тім перед тим, як я залишаю салон.

- І не буде жодних термінових справ? - дивуюсь.

- Сьогодні все для тебе, малявко! - Тім мені підморгує і хороший настрій повертається.

Я точно здам. По іншому просто не може бути.

Залишаю салон і зустрічаюсь поглядом з Марком. Він киває мені вітаючись, а я роблю те ж саме. На цьому все. Та так мабуть і на краще.

Певний період часу він був занадто близько до мене. Дуже часто в нашому домі. В одній компанії. Мабуть саме тоді я і закохалася в нього. Тепер я буду його уникати. Можливо це допоможе. Дуже на це сподіваюсь.

- Глава 7 -

Поки тривають лекції я намагаюсь не панікувати. До іспиту все менше і менше часу, тому хвилювання набирає обертів. Під кінець останньої пари я кожну хвилину дивлюсь на годинник. А коли викладач нас відпускає, швидко складаю речі в сумку.

- Якщо все буде добре і ти здаси, сьогодні ми з тобою підемо святкувати! - заявляє Каріна.

- Тільки не клуб! - випалюю. - У мене завтра тренування.

- Домовились, - усміхається. - Я щось придумую.

Знаючи Каріну мені вже страшно подумати, що вона підготує, але спочатку треба здати іспит, а про все інше я буду думати потім.

Прихопивши свої речі залишаю аудиторію і біжу до виходу. Тім має чекати мене на парковці, тому поспішай туди.

Брата помічаю відразу. Він не один, а в компанії тієї самої білявки. Стоять, обіймаються, і мені здається, що ця дівчина затрималася доволі довго в ролі його подружки. Інші були всього на один вечір.

- Готова? - Тім усміхається мені, коли наближаюсь до них.

- Ага, - киваю. - Привіт. Я Тея.

- Ніна, - відповідає.

Тім відпускає її і йде до водійського сидіння, а я сідаю спереду, поруч з ним.

Залишаємо парковку і їдемо в сторону сервісного центру. Саме там у мене іспит.

- Ніна мила, - кажу. - Ви зустрічаєтесь?

- Я ще не вирішив, - хмикає Тім. - Вона мені подобається, але стосунки це не моє.

- То може варто спробувати? Чи ти не впевнений, що зможеш зберігати її вірність?

- Важко сказати, - замислюється. - А чого це ми про мене розмовляємо? Сьогодні твій день, малявко.

Закочую очі, але на Тіма не ображаюсь. Насправді я дуже його люблю і щиро бажаю, щоб в його житті з'явилася дівчина з якою йому буде комфортно.

- Я хвилююсь, - зізнаюсь. - Не підкажеш як можна себе заспокоїти?

- Хвилювання це погано, - хмурить брови. - Через хвилювання можеш наробити помилок. Тому бери себе в руки просто зараз. Думай про щось хороше.

- Про що, наприклад? - цікавлюсь.

- Можна про тачку, яку татко тобі купить, коли отримаєш права. Яку ти хочеш? Щось маленьке чи велике? Може спортивну?

- Я не знаю, - замислююсь. - Думаю, спортивну ще зарано. А от від позашляховика я б не відмовилася. Не такого великого як в тебе, але щось подібне.

- Я зрозумів, - посміхається. - Ми на місці, Тее. Коли будеш за кермом, думай про хороше і тоді все вийде.

- Дякую тобі, - кажу щиро, коли автівка зупиняється.

Насправді слова Тіма дуже мені допомагають. Я готова до іспиту і зроблю все, щоб отримати права.

Ми разом йдемо до викладача і коли я сідаю за кермо, Тім показує мені великий палець. Дуже добре, що брат приїхав зі мною. Його підтримка відчувається і хвилювання не таке сильне як було спочатку.

Я настільки сконцентрована на тому що роблю, що навіть не помічаю як швидко біжить час. Я впевнена, що в мене жодної помилки в керуванні, а паркування виконую просто ідеально.

- Я приємно здивований, Тее, - усміхається мені чоловік, що сидить поруч. - Вітаю! Ти здала!

Я готова пищати від щастя, що переповнює, але натомість тримаюсь до того моменту, коли біжу до Тіма і міцно його обіймаю.

- Я так розумію здала? - питає з усмішкою.

- Ага, - сміюсь. - Це було круто!

Права мають видати мені завтра, тому ми з Тімом їдемо додому. По дорозі пишу повідомлення Каріні і вона відправляє мені мало не сотню сердечок. Подруга просить приїхати до неї о сьомій сьогодні, тому погоджуюсь.

Відсвяткувати однозначно треба і я готова до цього.

- Я сьогодні в Каріні залишусь, - кажу Тіму.

- Святкувати будете? - хмикає. - Я за. Ти на це заслужила.

- Я не знаю, що вона приготувала для мене, але вже не можу дочекатися, - розповідаю. - До того ж, мені треба розслабитися. Останні кілька тижнів були досить важкими. А попереду ще турнір.

Тім киває і дістає з кишені телефон котрий починає дзвонити. Я бачу, що це Марк, але тримаю язика за зубами.

- Здала, - хмикає Тім і посміхається. - Я казав, що у неї все вийде.

Я теж хочу усміхнутися, але не можу. Не розумію чому Марка цікавить чи здала я екзамен. Хіба йому не байдуже? Звісно, я можу запитати його про це, але не роблю цього. Тема Марка для мене закрыта і я дійсно не хочу до неї повертатися.

- Глава 7.2 -

Коли ми повертаємось додому, мене вітає мама. Тато поки на роботі, тому його привітання отримаю пізніше.

Зразу біжу в свою кімнату щоб переодягнутися в спідницю і блузку, а на ноги взуваю туфлі. Навіть макіяж роблю і волосся складаю хоч і не розумію, куди ми з Каріною поїдемо.

Тім їде в місто тому погоджується підвезти мене до подруги. Я розумію, що він планує зустрітися з Ніною і можливо навіть з Марком, але.. мене це більше не має хвилювати.

- Довшої спідниці у тебе немає? - питає невдоволено.

- Нормальна спідниця, - фиркаю. - Твоя Ніна і коротшу носила.

- Вона не моя сестра, - відповідає. - Куди ви з Каріною підете?

- Не знаю, - кажу. - Це сюрприз. Зустрінемося завтра в універі. Не варто хвилюватися.

На прощання цілую Тіма в щоку. Сьогодні він перевищив свій ліміт хороших вчинків. Залишаю салон і йду до будинку Каріни. Покоївка пропускає мене всередину і я одразу прямую на другий поверх в її кімнату.

- Оу, яка ти гаряча штучка, подруго! - випалює Каріна, коли переступаю поріг. - Мені подобається!

- Ти теж супер! - усміхаюсь. Каріна одягнула мега коротку чорну сукню, яка їй дуже пасує. - То куди ми йдемо? Відкриєш таємницю?

- Сьогодні у мого двоюрідного брата відкриття ресторану. Він мене запросив, - розповідає. - Так як ти відмовилася їхати в клуб, ми поїдемо туди.

- А це нічого, що я буду з тобою? - питаю.

- Звісно ні. Оскар буде радий, - впевнено відповідає.

- Оскар? Таке цікаве ім'я, - усміхаюсь.

- Ага, - хмикає. - Він теж цікавий. Скоро сама побачиш.

Каріна мене заінтригувала, тому залишаю свої речі в неї і викликаємо таксі. Поки їдемо в місто мені телефонує тато. Він вітає з отриманням прав і обіцяє найближчими днями купити автівку. Коли чую це настрій злітає практично до небес.

- В Тіма з'явилася дівчина? - питає Каріна, коли закінчую дзвінок.

- Ага, - кажу. - Здається, ми з тобою подруги по нещастю. В Марка Злата. В Тіма - Ніна.

- Нічого, подруго! І на нашій вулиці буде свято! - вона усміхається, але якось зовсім не радісно. Я розумію Каріну. Сама така. Але сьогодні кортить забути про все це і радіти тому, що в нас є.

Коли таксі зупиняється біля ресторану, я прилипаю до вікна розглядаючи великі панорамні вікна і чергу з гостей котрі хочуть потрапити всередину.

- Ходімо! - Каріна першою залишає салон, а я за нею. Кілька хвилин доводиться чекати щоб черга розійшлася, а тоді ми таки проходимо всередину.

Мені дуже подобається тут. Так світло і багато вікон від стелі до підлоги. Я бачу батьків Каріни, але здебільшого всі ці люди мені не знайомі.

- Каріно! Ти все таки прийшла! - чую чоловічий голос і вже за мить подруга потрапляє в міцні обійми незнайомця. Він вищий від неї на цілу голову. Світловолосий і блакитноокий. А усмішка така, що можна осліпнути..

- Як я могла таке пропустити? - сміється, коли чоловік її відпускає. - Оскаре, познайомся. Це моя подруга Тея.

- Привіт! - кажу дещо збентежено під його прямим поглядом. - Вітаю з відкриттям.

- Дякую, - Оскар подає мені свою руку і мені доводиться зробити те ж саме. Його пальці огортають моє зап'ястя і він цілує мою руку. Це приємно, але.. бентежить ще більше.

Руку забираю і Каріна одразу дає мені келих з шампанським. Ще один бере для себе. Пити не планую, але ковток таки роблю щоб трохи розслабитися.

- Відпочивайте. Я скоро до вас приєднаюсь, - говорить Оскар і підморгує нам.

Коли він йде я дивлюсь йому вслід і не можу зрозуміти свої відчуття. Оскар цікавий, але більше схожий на модель, а не на власника ресторану.

- Як він тобі? - Каріна наче думки мої читає.

- Гарний, - кажу як є. - На модель схожий.

- Оскар не любить, коли його порівнюють з моделлю, - подруга сміється і робить ковток шампанського. - Він працює зі своїм батьком. В них мережа ресторанів.

Каріна веде мене до бенкетного столу і ми беремо дещо з закусок. Їмо, спостерігаємо за гостями і я відчуваю себе доволі добре. Це місце однозначно краще за нічний клуб.

Коли Каріна відходить щоб відповісти на дзвінок до мене підходить Оскар. Його поява трохи напружує, тому що він постійно на мене витріщається.

- Хто б міг подумати, що в моєї сестри така красива подруга, - посміхається. - Потанцюєш зі мною?

- Але ж ніхто не танцює, - оглядаю зал.

- Будемо першими, - подає мені свою руку. - Хіба це погано?

Не знаю.. Не погано. Мабуть.

Я погоджуюсь потанцювати і ступаю за Оскаром в центр зали. Музика стає голоснішою чи то мені здається, а власне серцебиття пришвидшується.

- Ти схожа на сніжинку, - Оскар схиляється до мого обличчя і стає ніяково. - У тебе неймовірне волосся.

Нічого собі... Ніхто ніколи не звертав уваги на колір мого волосся. Воно у мене біле і довге. Насправді воно додає мені якоїсь особливості і приємно, що Оскар звернув на нього увагу.

- Я хотів би більше про тебе дізнатися, - говорить чоловік, поки ми продовжуємо рухатися під музику. - Дозволиш Каріні дати мені твій номер?

Я можу відмовитися. Мабуть так буде правильно. Але.. я киваю. Оскар мені подобається. Думаю, нічого не станеться якщо ми будемо спілкуватися.

- Глава 8 -

Музика не зупиняється і мені здається, що на нас всі дивляться. Та Оскару взагалі на це байдуже, він дивиться на мене, наче вивчає.

- Ти гарно рухаєшся. Відчуваєш музику, - усміхається.

- Я займаюсь танцями, - кажу дещо збентежено. Оскар помітив це і маю визнати, що я приємно здивована.

- Правда? Як цікаво, - розтягує слова. - З радістю подивлюсь на твій виступ.

- Скоро в мене змагання. Я попрошу Каріну сказати тобі, коли і де, - відповідаю. Важко навіть собі пояснити, чому я продовжую цю розмову. Чому запрошую Оскара на турнір.

Можливо справа в тому, що він милий. А ще помічає маленькі деталі, які більше нікого не цікавлять.

- Чудово, - здається він радий.

Нам доводиться зупинитися, тому що Оскара кличуть. Він сьогодні зірка тут, а ще чомусь приділив мені так багато свого часу.

Йду до Каріни, котра стоїть біля столу і наминає закуски. Вигляд у неї такий, наче це вона щойно танцювала з красенем чоловіком, а не я.

- З вас може вийти гарна пара, - заявляє. - Братик мало не з'їв тебе очима.

- Він цікавий, - посміхаюсь. - Я сказала, що ти даси йому мій номер. А ще я запросила його на турнір.

- Нічого собі! - Каріна явно здивована. - Подруго, а тебе не підмінили часом? Я думала, що крім Марка ти більше нікого не бачиш перед собою!

- Я теж так думала, - хмикаю. - Оскар мені сподобався. Тільки не придумуй нічого. Ми просто спілкуємось і все.

- Зі спілкування все і починається, - Каріна підморгує мені і бере келих з шампанським. -

Може таки вип'єш?

- Не хочу ризикувати, - кажу. - Завтра тренування. Я не можу втрачати форму.

Поки Каріна п'є, я куштую закуски. Насправді маю визнати, що мені тут подобається. А ще ловлю себе на тому, що слідкую за Оскаром. Він постійно в залі. Спілкується з гостями і час від часу усміхається нам з Каріною.

- Поїдемо вже? - питаю, коли час наближається до півночі.

- Ага, - киває. - Тільки з Оскаром попрощаємось.

Каріна хапає мене за руку і тягне за собою в сторону брата. Він якраз розмовляє з красивою брюнеткою, але коли помічає нас, усміхається.

- Оскаре, ми вже поїдемо, - говорить Каріна. - Завтра пари, а в Теї ще й тренування.

- Я вас відвезу, - несподівано пропонує. - Свято підходить до кінця, тому я повністю вільний.

Я бачу як від невдоволення перекошується обличчя брюнетки. Вона явно сподівалася, що Оскар її додому повезе.

- Так ми з моїми батьками поїдемо, - говорить Каріна. - Хіба що ти можеш відвезти Тею. Їй в інший бік.

Що? Ми ж наче домовлялися, що я залишусь в Каріни на ніч. Плани змінилися?

Не хочу питати про це перед Оскаром і сподіваюсь, що він не буде везти мене додому. Це далеко і мені геть не зручно.

- З радістю, - Оскар подає мені свою руку, а я розгублено на неї дивлюсь. Каріна намагається приховати посмішку, але виходить в неї так собі. Розумію, що вона навмисно це зробила і не можу на неї ображатися..

Доволі дивно відчувати як пальці Оскара огортають моє зап'ястя. Його шкіра гаряча і не можу сказати, що мені неприємно. Ми йдемо на вулицю і в мене перехоплює подих, коли бачу яскраво червону Ferrari. Оскар відкриває для мене пасажирські двері, а я відчуваю мурахи, що з'явилися від захвату.

- В тебе дуже гарна машина, - кажу, оглядаючи салон. Оскар якраз сів за кермо і завів двигун. Мої пальці поколює від бажання керувати цією крихіткою.

- Люблю спортивні автівки, - відповідає. - Це особливий кайф.

Ми їдемо нічним містом і я не вірю, що це зі мною відбувається. Оскар вправно керує і коли виїжджаємо на трасу, я хапаюсь за двері, бо стрілка спідометра швидко піднімається.

- Якщо тобі не подобається я буду їхати повільніше, - говорить.

- Все гаразд, - кажу. Не хочу повільніше. Мені подобається ця швидкість.

Оскар усміхається і я теж. Я рада, що познайомилася з ним.

- Якщо хочеш, можеш сісти за кермо, - несподівано пропонує. - В тебе є права?

- Не повіриш, - хмикаю. - Сьогодні здала іспит. Завтра їх отримаю.

- Вітаю, - він сміється. - Тоді ти обов'язково маєш проїхатись на цій крихітці. Але не сьогодні.

Мене дивує те, як просто Оскар готовий посадити мене за кермо такої дорогої машини. А ще він здається мені дуже хорошим. Ми практично не розмовляємо, але я не відчуваю напруги. Це приємна тиша між нами.

Коли автівка звертає на мою вулицю, я навіть трохи шкодую, що цей вечір добігає кінця. А тоді бачу біля воріт знайомий Mustang і Тіма з Марком поруч з ним.

Серце на мить зупиняється, а тоді починає битися вдвічі швидше.

Це ж треба.. який дивний збіг обставин. І тут Марк. З'явився в той момент, коли я практично викинула його зі своєї голови.

- Глава 8.2 -

- Тут ти живеш? - питає Оскар.

- Так. Це мій брат там, - кажу.

Я бачу, як здивовано Тім витріщається на дорогу автівку. Знаю, що потім буде купа запитань. Але хіба це погано? Оскар - просто знайомий. Навіть якщо між нами буде щось більше, це не його справа, а моя.

- Дякую, що підвіз, - кажу, коли автівка зупиняється.

- До скорої зустрічі, Тее, - Оскар усміхається, і я роблю те ж саме. Залишаю салон і відразу відчуваю на собі два прискіпливі погляди.

- Це що таке? - питає Тім, киваючи на червону машину.

- Феррарі, - хмикаю. Хочу піти до будинку, але помічаю, як двері зі сторони водія відкриваються і Оскар приєднується до нас.

- Привіт! - він усміхається і стає поруч зі мною. - Вирішив, що якось негарно просто поїхати. Я - Оскар.

- Тім, - мій брат дещо відходить від шоку, але все одно з недовірою поглядає на нового знайомого. - Ти хто такий і що робиш з моєю сестрою?

- Гей! - кричу сердито. Ще не вистачало, щоб Тім перед Оскаром показував, який він люблячий старший брат. - Оскар - мій друг. Відчепись від нього.

- Друг? - фиркає Тім. - Знаю я таких друзів.

У мене вривається терпець. Дивлюсь на брата і поглядом даю зрозуміти, що він дістав. На Марка взагалі не дивлюсь, хоч і відчуваю на собі його погляд.

- Я вже піду, - повертаюсь обличчям до Оскара. - Ще раз дякую тобі.

- До зустрічі, Тее.

Оскар нахиляється і цілує мене в щоку. Мені здається, що він робить це спеціально, щоб розізнити Тіма. А може, я просто хочу так думати.

Дивлюсь, як Оскар сідає в автівку і їде, а тоді збираюсь піти до будинку, але Тім мене зупиняє:

- Хто він такий? - питає невдоволено.

- Я ж сказала - друг, - відповідаю. - А з іншого боку, це взагалі не твоя справа. От зовсім.

Залишаю обох хлопців на дорозі, сама йду на подвір'я, а звідти - у свою кімнату. Не знаю чому, та мені так весело зараз. Реакція брата, звісно, передбачувана, а от Марк... Мені здалося, чи він розізнився?

Але ж йому має бути байдуже. Чи я помиляюсь?

Приймаю душ і лягаю спати. Вперше за довгий я не думаю ні про що, і це таке приємне відчуття. От би так завжди.

Наступного ранку спускаюсь на сніданок з рюкзаком, заповненим змінним одягом. Сьогодні тренування, тому беру з собою все, що необхідно.

- Доброго ранку! - сідаю за стіл та усміхаюсь Тімові, котрий чомусь виглядає злим.

- Привіт, люба! Хіба ти не збиралася залишитися в Каріні? - питає мама.

- Плани змінилися, - кажу, сьорбнувши кави.

- Та кажи як є, - втручається Тім. - У нашої малявки з'явився кавалер.

- Правда? - мама відразу сідає поруч. - Хто він? Ми його знаємо?

- Мам... - бурчу. - Він просто друг. Тім перебільшує.

- Правда? - фиркає брат. - Я бачив, як він на тебе дивився, малявко. Там дружбою і не пахне.

Ледве стримуюсь, щоб не вилити каву братові на голову. Щось він сьогодні занадто балакучий.

- А де тато? Він уже поїхав? - питаю, щоб змінити тему.

- А він сьогодні не ночував вдома. З'явилися термінові справи, - відповідає мама.

Дивно якось. У мене таке відчуття, що скоро тато взагалі не буде вдома з'являтися. А найдивніше те, що маму це влаштовує.

Після сніданку беру свій рюкзак і йду до автівки брата. Кидаю його на заднє сидіння, а сама сідаю спереду.

- Сьогодні треба забрати твої права. Поїдемо після пар, - говорить, коли залишаємо подвір'я.

- В мене тренування. Можеш забрати сам? - питаю.

- Так ти маєш бути присутня, - пояснює. - Можеш відпроситися з останньої пари? Думаю, до тренування повернемось.

- Спробую. Дам тобі знати, - роблю помітку підійти до викладача, щоб вирішити це питання. - Слухай, а тобі не здається дивним, що тато практично живе на роботі?

- Що тут дивного? Для нього робота дійсно як другий дім, - спокійно відповідає.

- Та я розумію, але...

- Мала, не забивай собі голову дурницями, - Тім мене зупиняє. - Це не наші проблеми, що батьки практично не бачаться. Головне, що вони разом, а все інше - дурня.

Я так не думаю, але сперечатися з братом не хочу. Можливо, дійсно я шукаю проблему там, де її немає? Всі такі спокійні, то чому я маю хвилюватися?

- Розкажи краще про цього чувака, що привіз тебе вчора, - Тім знову береться за старе. - Він мені не подобається.

- Він і не має тобі подобатися, - фиркаю. - Головне, щоб він подобався мені.

- Тее, ти ще мала і поняття не маєш, що в голові у чоловіків, які бачать гарну дівчину, - Тім заводиться, але я теж не готова сидіти і мовчати.

- І що в них в голові? - питаю сердито. - Бажання переспати і кинути наступного дня? Повір, це не про нього.

- Звідки ти знаєш? - хмуриться брат.

- Оскар інший. Я не можу тобі пояснити, але повір, немає причин для хвилювання. До того ж ми лише вчора познайомилися. Про стосунки і мови немає. Я не дурна і знаю, чого хлопці хочуть від дівчат. Саме тому обираю дружбу. А там видно буде.

Тім мовчить. Не знаю, чи вистачило йому моїх пояснень, але він наче заспокоївся.

- Глава 9 -

Коли прибуваю в універ, відразу йду до Каріни, котра чекає мене біля входу. Вперто ігнорую Марка, який якраз приїхав і виходить з автівки. Сама дивуюсь, як добре це в мене виходить.

Розповідаю Каріні про закінчення вчорашнього вечора, і вона щиро радіє за мене.

- Оскар набрав мене о сьомій. Уявляєш? - хмикає. - Так йому не терпілося отримати твій номер.

- Нічого собі, - усміхаюсь.

- Ага, - хмикає. - Тому тепер ти винна мені каву, бо я геть не виспалася.

Я зовсім не проти пригостити Каріну кавою. А ще мені подобається те, що Оскар дотримав слова і взяв мій номер. Схоже, він хоче продовжити наше спілкування.

Перші два пари проходять швидко, а перед третьою йдемо в кафе біля універу, щоб випити кави. Розповідаю Каріні, що маю ще по права сьогодні їхати, а потім тренування.

Тішить те, що завтра нарешті субота і не доведеться йти на навчання. Тільки тренування

залишитися.

- А ще мене хвилює тато, - кажу.

- Що з ним? - Каріна миттєво стає серйозною.

- Не пам'ятаю, коли бачила його останній раз. Він постійно працює. Навіть вдома не з'являється, - пояснюю. - Це якось дивно. І всім на це начхати.

- Твій тато завжди таким був, - замислюється Каріна. - Хіба може бути інша причина того, що він не з'являється вдома?

- Я не знаю, - зітхаю. В моїй голові багато думок, але всі вони помилкові.

Може варто з ним поговорити? Можливо, вони з мамою посварилися, але нам з Тімом нічого не кажуть?

Як би там не було, зараз в мене немає можливості поїхати до нього і поговорити. Саме тому відкладаю свої роздуми на потім і повертаюсь в аудиторію.

Не можу дочекатися закінчення пари, щоб нарешті забрати свої права. Ми з Тімом домовилися зустрітися на парковці, і я впевнена, що він там буде. Брат як ніхто знає, наскільки це важливо для мене.

- Чекаю на фото щасливої власниці водійського посвідчення, - сміється Каріна, поки проводить мене до виходу.

- Обов'язково, - кажу. - Так хвилююсь, якщо чесно.

- Чому? Права у тебе в кишені, - хмикає подруга. - Біжи, а то спізнишся на тренування.

І то правда. Часу не так багато, а Марія ненавидить, коли хтось запізнюється. Саме тому йду на вулицю, а тоді звертаю на парковку, але там на мене чекає не надто приємний сюрприз.

Я бачу Марка, котрий сидить на капоті своєї тачки, і можу поклястись, що він чекає саме на мене. Автівки Тіма не видно, як і його самого.

Просто чудово.

Дістаю з сумки телефон і хочу набрати брата, але Марк мене зупиняє. Він наближається і стає навпроти, сховавши руки в кишені штанів.

- Тім попросив мене відвезти тебе в сервісний центр, - стримано заявляє.

- Чому? Де він сам? - намагаюсь стримуватися, але виходить так собі. - Дай вгадаю! Термінові справи?

- Ти сама все знаєш, - я бачу, як кутики його губ піднімаються, і одразу відводжу погляд.

Я розумію, що немає часу викликати таксі. Так я втрачу до біса багато часу. Єдиний вихід - скористатися послугами Марка, але тоді нам доведеться сидіти поруч. Розмовляти.

- Їдемо, - ціджу і йду до його автівки. Не чекаю, коли Марк наблизиться, і сідаю в салон.

Чомусь крім злості відчуваю і хвилювання. Він зовсім близько. Здається таким спокійним, поки я намагаюсь вгамувати емоції.

- До речі, вітаю з отриманням прав, - говорить Марк, коли рушаємо. - Ти молодець.

- Дякую, - на язика так і крутяться слова, що Марк був першим, хто не вірив у мене, але я вирішую мовчати.

- Тее, що з тобою відбувається? - голос Марка звучить рівно, але я все одно помічаю, як нервово він потирає пальцем підборіддя.

- А що зі мною відбувається? - питаю.

- Ти уникаєш мене. Ображаєшся. Я вже пояснив, чому так сказав тоді щодо навиків твого водіння, - продовжує говорити.

- Чому тебе так хвилює, розмовляємо ми чи ні? - повертаюсь до нього обличчям. - Ми не друзі з тобою. Я всього лише молодша сестра твого друга.

- Я хвилююсь за тебе, тому що ти молодша сестра мого друга, - цідить Марк, а я зітхаю. То ось в чому справа! Всього лише "молодша сестра друга".

Я сподіваюсь, що далі ми будемо їхати мовчки. Марк бачить, що на розмови я не налаштована, але наступне його питання злить мене ще більше:

- Хто той тип з яким ти вчора приїхала? Він значно старший за тебе.

- Це не твоя справа, - відповідаю.

- Тее... - Марк хоче заперечити, а я не хочу його слухати. Саме тому вмикаю музику на магнітолі голосніше, обрізаючи можливість спілкуватися.

Думаю, Марк все зрозумів. І навіть якщо він подумає, що я просто мале дівчисько, котре показує свій характер - мені байдуже. Я навчусь його блокувати. Не лише гучною музикою, але й щитами на своєму серці.

- Глава 9.2 -

Коли прибуваємо до сервісного центру, Марк залишається в машині, а я йду забирати документ, завдяки якому зможу керувати автівкою.

Десять хвилин в черзі - і на вулицю виходжу щаслива як ніколи. Навіть Марк мене не дратує, хоч і чекає на вулиці. Він уважно слідкує за мною, поки наближаюсь, і навіть відкриває двері.

- Вітаю, Тее, - говорить стримано.

- Дякую, - кажу сухо. Це все, на що нас вистачає.

Назад повертаємось мовчки. Лише час від часу йому телефонує Злата, але Марк вперто її ігнорує. Не розумію, чому так, адже в них все добре було. Звісно ж, нічого не запитую. Це просто не моя справа.

- Дякую, що підвіз, - кажу, коли Марк паркується поруч з універом. Я бачу Злату в компанії подруг зовсім неподалік. Навіть не сумніваюсь, що вона тут не просто так. Прийшла розбиратися зі своїм хлопцем.

- Без проблем, Тее, - говорить Марк. Я залишаю салон і йду в сторону Злати. Чесно кажучи, чекаю чого завгодно, але не того, що вона мені скаже:

- Навіть не думай, що Марк гляне на тебе як на дівчину, - шепоче сердито, щоб Марк не почув.
- Ти всього лише мале дівчисько, якого він на дух не переносить!

- А ти звідки знаєш, переносить він чи ні? - питаю схвильовано.

- Він сам мені сказав, - самовдоволено посміхається. - Тім постійно просить його пригланути за тобою, а сам в цей час розважається. Ти і йому не потрібна. Як шкода...

Я не розумію Злату. Ще зовсім недавно вона такою хорошою мені здавалася. Але щось змінилося, і я не розумію, що саме.

Вона ревнує, чи що?

Залишаю її і йду до універу. Мені треба на тренування. Марія не зрадіє, якщо я запізнюсь.

Та як би я не старалася, слова Злати мене не покидають. Не здивуюсь, якщо Марк дійсно таке говорив, але Тім... Невже і він не хоче зі мною панькатися?

- Ти сьогодні в хмарах літаєш, Тее! - невдоволено кричить Марія після чергової моєї помилки.

- Пробачте, - кажу. - Зараз я зберусь.

Вадим теж мовчить, наче образився, але, на відміну від мене, викладається на всі сто.

Мені варто поговорити з Тімом. Спитати, чи правда це. Але тоді доведеться сказати йому, від кого я це почула, а здавати Злату не хочеться. Поки що ні.

Тренування триває до пізнього вечора, тому що Марія так і не побачила в моїх очах бажання працювати. Вадима вона відпустила раніше, а зі мною продовжила відточувати кожен рух.

Навіть не зважаючи на те, що танцями я займаюсь давно, по закінченню тренування майже не відчуваю власного тіла. Приймаю душ, переодягаюся і йду до виходу. Дуже шкодую, що в мене досі немає власної автівки. Тепер доведеться чекати на таксі.

Але чекати нікого не доводиться, тому що я помічаю автомобіль брата і власним очам повірити не можу. Йду до нього, відкриваю двері та сідаю в салон.

- Що відбувається? - питаю. - Ти згадав, що досі мій брат?

- Типу того, - хмикає. - Вирішив таким чином спокутувати свою провину, що не повіз тебе в сервісний центр.

- У тебе вийшло, - усміхаюсь. Автівка рушає, а я розслабляюсь в кріслі. - Я так втопилася.

- Я бачу, - Тім кидає в мій бік швидкий погляд. - В мене таке відчуття, що твої тренування значно жорсткіші як наші. Ти геть розкисла, сестричко.

- Так треба, - усміхаюсь. - Я розумію, що не можна опускати планку. Турнір зовсім скоро, і я маю виграти.

- Твоя цілеспрямованість мене трохи лякає, - сміється Тім. - Але це не погано. Різні думки в голову не лізуть. Правда ж?

- А ось з цим дещо важче, - зітхаю. - Я знову посварилася з Марком, він не в ладах зі Златою.

- Просто Марк думав, що знайшов ідеальну дівчину, - пояснює Тім. - А вона за тиждень показала своє істинне обличчя. Хоче контролювати кожен його крок, уявляєш?

То ось в чому справа.. А я-то думала, що ж між цими двома відбувається.

Ніяк не коментую слова Тіма, але тепер дещо таки розумію. А саме: неприязнь Злати до моєї персони.

Ми з Тімом разом залишаємо салон його автівки і йдемо до будинку. З подивом дивлюсь на батьківський Мерс і не вірю, що тато вдома.

Коли ж заходимо на кухню, нас чекає накрытий стіл і батьки за ним. Тато обіймає мене і вітає з отриманням прав, а мама просто вітає. Мені здається, що між ним щось сталося і ця сімейна вечерея нікому з них не потрібна. Але я дуже швидко відганяю від себе ці думки та сподіваюся, що це просто мої безпідставні припущення.

- Глава 10 -

- Тее, завтра поїдемо купувати тобі автомобіль! - говорить тато, а я маю не давлюсь шматком м'яса, який щойно поклала до рота.

- Не зарано? - хмуриться Тім.

- А чого чекати? - усміхається тато. - Права ти отримала, тому треба набиратись практики.

- Я теж так думаю, - кажу. - Це чудова новина, тату.

Як добре, що цей вечір закінчується на такій чудовій ноті. Я вже і не думаю про те, що між батьками дещо напружена атмосфера. Мені здалося, що вони не говорили одне з одним з того моменту, як ми з Тімом з'явилися на кухні.

Наступного ранку тато не їде на роботу, як зазвичай, а чекає на мене, щоб поїхати в салон за автівкою. Тім ще спить, тому їдемо удвох з татом. Я в передчутті крутої покупки й настрій на висоті.

- Тату, у вас з мамою все добре? - питаю, поки стоїмо в заторі. Тато сидить поруч зі мною, а за кермом його водій.

- Звісно, - спокійно відповідає. - Чому ти питаєш?

- Мені здалося, що щось не так. Ти постійно працюєш, а мама вдає, що так і має бути, - пояснюю.

- Я працюю, щоб мої діти мали все, що захочуть, - тато усміхається.

- Але ми практично не бачимо тебе, - заперечую.

- Я спробую виділяти для сім'ї більше часу.

- Обіцяєш? - питаю з надією.

- Звісно, люба.

Я не дуже йому вірю, але сподіваюсь, що хоча б про стосунки з мамою тато не бреше і в них все добре.

Коли прибуваємо до салону "Porsche", в мене перехоплює подих. Я не думала, що автівка від тата буде такою вартісною.

- Маю зізнатись, що сам обрав для тебе автомобіль, - говорить тато, коли заходимо всередину. - Він вже чекає на тебе.

Я бачу його одразу. Білосніжний "Porsche Cayenne" виблискує у світлі ламп і просто-таки манить до себе. Про таку красуню я і мріяти не могла, а тепер вона моя.

- Дякую, тату! - обіймаю його, і наступні двадцять хвилин роздивляюсь свою крихітку з усіх сторін. Сідаю за кермо, обхоплюю його руками та вдихаю аромат шкіряного салону.

У мене просто немає слів. Це подарунок, про який я навіть не мріяла.

Я сама залишаю автосалон і роблю кілька фото на згадку про цей день. Ще раз обіймаю тата і цілую, а тоді він залишає мене, бо зовсім скоро в нього важлива зустріч.

Відправляю фото машини Каріні, і подруга через хвилину засипає мене смайликами з випученими очима. Схоже, вона теж шокована. Обіцяю заїхати до неї сьогодні, але спочатку на тренування.

Їду додому, щоб взяти речі, і заодно потроху звикаю до того, що тепер в мене є вона - моя красуня.

На щастя, жодного страху водіння в мене немає. Таке відчуття, що за кермом я не перший день, а як мінімум рік. Коли ж зупиняю машину на підвір'ї, на вулицю одразу виходить Тім, а за ним і мама.

- Нічого собі! - брат роздивляється Porsche. - А це не перебір?

- Сама шокована, - хмикаю. - Але мені подобається.

- Це занадто дорогий подарунок, - мама не приховує свого розчарування. - Батько геть здурів.

- Мамо, ти чого? - питає Тім. - Якщо тато може дозволити собі такі подарунки...

- Ваш батько занадто багато може собі дозволити, - цідить мама і, розвернувшись, йде в будинок.

Я не розумію її реакції. Так, автівка дорога, але ж він купив її мені, а не будь-кому іншому.

- Не зважай, - Тім обіймає мене. - Тачка крута. А мама просто встала не з тієї ноги. Вона рада за тебе.

- Дякую, - шепочу.

Я йду в будинок, щоб зібрати свою сумку для тренувань. Борюсь з бажанням піти до мами та поговорити. Я досі сподіваюсь, що вона сама до мене прийде, але цього не відбувається.

Знову їду в місто, адже попереду тренування. Завтра перший день турніру, і я маю бути готовою.

Залишаю свою крихітку на парковці та збираюсь зайти в універ, але помічаю, як на парковку звертає Вадим. Чекаю, поки припаркується, і показую йому подарунок від тата.

- Оце так! - випалює. - Тепер ти крута!

- Дякую, - сміюсь. - Я досі повірити не можу.

Тренування дещо пом'якшує градус мого щастя, бо сьогодні Марія більш прискіплива. Вже через годину я мокра від поту і втомлена, але не зупиняюсь, бо треба відточити до ідеальності власні рухи.

- Як настрій? - питає Марія, коли Вадим йде, а ми залишаємось удвох. - Ти готова?

- Думаю, що так, - киваю. - Хоч і хвилююсь.

- Я впевнена у твоїх силах, - вона усміхається. - І ти вір у себе. А найголовніше, що ти маєш знати - не дозволяй зовнішнім факторам впливати на тебе. Поки ти танцюєш перед суддями, є лише ти та вони. Весь інший світ має зачекати, поки не зупиниться музика.

Гарна порада. Саме те, що зараз мені потрібно.

Налаштовуюсь на позитивну хвилю і йду в душ. Збираюсь і залишаю універ. На парковці лише моя білосніжна лялечка і Mustang Марка.

А він що тут забув? Сьогодні в нього немає тренування...

- Глава 10.2 -

Дещо хвилююсь, поки спускаюсь сходами до парковки. Сподіваюсь, що Марка в салоні немає, але як тільки наближаюся, двері зі сторони водія відкриваються і він виходить на вулицю.

- Ти довго, - говорить, сховавши руки в кишені штанів.

- Завтра перший день турніру. Я планую вийти в фінал, - кажу. - А що ти тут робиш?

- Хотів привітати тебе з покупкою автівки, - киває на мою машину.

- Тому їхав аж сюди? - дивуюсь.

- Я був неподалік, - відповідає, а я щось зовсім йому не вірю. Марк поводить себе дивно. Він сам собі суперечить. Можливо річ у тім, що він розчарувався в Златі? Хоча хто його знає.

- Дякую за привітання. Я поїду вже. Втомилась, - кажу. Йду до своєї машини, кидаю сумку на задне сидіння, а сама сідаю за кермо. Сподіваюсь, що зараз Марк поїде, але він не робить цього. Стоїть і спостерігає за мною.

Доводиться докласти багато зусиль, щоб правильно виїхати з парковки, але в мене все чудово виходить.

Поки їду додому, все ніяк не можу викинути з голови Марка. В якийсь момент дивлюсь в дзеркало заднього виду перед черговим маневром – і очам своїм повірити не можу. Я бачу його Mustang позаду своєї машини.

Він зібрався переслідувати мене до самого дому? Це якось дивно. Чомусь Тім не переймається тим, як я буду їхати вечірнім містом, а тоді й трасою.

То що виходить? Марк хвилюється за мене?

Ловлю себе на тому, що радісно усміхаюсь. Мені приємна увага Марка, і я готова заплющити очі на те, що він так часто показує себе козлом.

Коли зупиняюсь на подвір'ї, дивлюсь в дзеркало заднього виду і бачу, що автівка Марка зупинилася на дорозі. Залишаю салон, забираю з заднього сидіння сумку, і саме в цей час Марк наближається до мене.

– Ти молодець, – він усміхається.

– Дякую, – кажу. – Чому ти їхав за мною?

– Я згадав, що маю поговорити з Тімом, – пояснює. – Заодно перевірів твої навички водіння.

– Думаю, що тепер ти можеш спати спокійно, – хмикаю.

– Однозначно.

Ми разом заходимо в будинок, і я хочу піти у свою кімнату, але біля сходів зупиняюсь. З вітальні лунає музика, і я вирішую перевірити, що там.

– Мам... — розгублено дивлюсь на маму, котра сидить на дивані та п'є вино з келиха. На столику стоїть відкоркована пляшка, наполовину порожня. – Щось сталося?

– Все прекрасно! – вона усміхається якось напружено, і я їй не вірю. – Привіт, Марку!

– Добрий вечір! – вітається хлопець.

– Тім у своїй кімнаті. Можеш піти до нього, – мама знову п'є, а я не можу на це дивитися.

Марк йде на другий поверх, а я заходжу у вітальню і сідаю навпроти неї.

– Мамо, що відбувається? – питаю.

– Все чудово! Я щаслива, – відповідає, а голос тремтить. Зітхаю, тому що розумію – вона не скаже нічого. Єдине припущення, яке в мене є – це все через проблеми з татом.

Може мені варто поговорити з ним? Тільки його автомобіля немає, отже, сьогодні поговорити не вийде.

Я настільки втомлена після тренування, що не маю сил запитувати в неї щось. Думаю, мама сама розкаже, коли буде готовою.

Йду в кімнату, переодягаюсь в піжаму, змиваю макіяж і лягаю під ковдру.

Цікаво, Марк вже пішов? Згадую, як його автівка їхала за моєю – й усміхаюсь.

А потім згадую про маму – і сміятися більше не хочеться.

Як би там не було, завтра в мене важливий день і я маю зібратися. З проблемами розберусь потім. Марія має рацію – моя голова має бути вільною, інакше я не зможу зібратися.

Наступного ранку на кухні зустрічаю тільки брата. Дещо дивно, що він прокинувся так рано, але це не погано. Нам треба поговорити.

- Що відбувається з мамою? – питаю тихо. – Вчора вона пила.

- Мабуть, депресія, – брат стенає плечима. – Я давно говорив, що їй треба чимось зайнятися. Мама постійно вдома одна. Так і збожеволіти можна.

Маю погодитися з Тімом. Це дійсно так. Мамі треба щось змінювати, але вона цього не хоче.

- Ти приїдеш на турнір? – питаю. – І маму візьми. Заодно розвіється.

- Обов'язково, – хмикає Тім. – Я думаю, що тато теж буде. Як він може пропустити такий важливий для тебе день?

І то правда. Я була б рада, якби прийшли всі дорогі мені люди. Буду сподіватися, що так і буде.

В мене обмаль часу, тому спочатку їду в салон краси, де мене готують до турніру. Спочатку зачіска, щоб жодна волосина не вибивалася, а тоді яскравий макіяж.

Турнір має проходити в нашому місцевому палаці спорту, і там на мене вже чекає Марія з сукнею. Вадим вже переодягнувся, і тепер його сорочка виблискує у світлі ламп. Тут дуже багато людей і сильно шумно. Нам вдається знайти одну роздягальню, щоб я змогла переодягнутися.

Сукня сідає ідеально, і я відчуваю себе готовою розривати це місце. Руки тремтять від передчуття веселощів, а не страху. В мене все вийде. Танці – це те, що я люблю так само сильно, як Марка.

- Глава 11 -

Ми виходимо в зал. Вадим тримає за руку та усміхається мені. Він здається зібраним, але я розумію, що хвилювання присутнє. В мене воно теж є, але я не зважаю на нього.

Нам не можна робити помилок. Це найважливіше.

Глядачів дуже багато. Всі кричать і підтримують своїх близьких. Я шукаю поглядом маму і тата, але бачу лише Тіма і... Марка. Каріна теж тут.

Брат показує мені великий палець, а я відчуваю, як розчарування розтікається судинами. Батьки не прийшли. Тато не зміг залишити роботу, а мама... Просто не захотіла.

Я дивлюсь на Марка – і він усміхається мені. Відкрито і щиро. Роблю те ж саме, хоча всередині

наче полум'я, що не дає нормально дихати.

- Ти готова? - питає Вадим. - Треба розпочинати.

Пари готуються, і я розумію, що немає часу думати про батьків чи Марка. Я прийшла сюди перемагати, і я буду перемагати.

Музика додає мені сили, і я хапаюсь за руку Вадима. Зараз ми з ним маємо бути як одне ціле. І ми будемо. Стільки часу і сил було покладено на те, щоб я досягла такого ефекту.

Мені здається, що ми рухаємось ідеально. Я відчуваю своє тіло так добре, як ніколи раніше. А ще мені приємно розуміти, що Марк слідкує за мною і бачить, якою я можу бути. Не просто дівчиськом. Молодшою сестрою кращого друга, а красивою дівчиною, яка гарно рухається.

Ми танцюємо довго. Музика змінюється, і наші танці також. Я відчуваю, як болять ноги та спина, але навіть не думаю зупинитися. За нами стежать судді, і саме вони оберуть тих, хто піде далі. Ми з Вадимом маємо бути в цьому списку.

Коли все закінчується, я швидко дихаю, але усміхаюсь дещо божевільно. Тім мені махає, а Марк просто сидить і не зводить з мене погляду.

Вадим обіймає мене за талію і цілує в щоку. Його очі блищать від захвату, і я точно знаю, що мої так само зараз виглядають.

До нас наближається Марія, і ми всі разом чекаємо на результати. Я впевнена в тому, що все зробила правильно, але не знаю, чи були серед пар кращі за нас.

Коли оголошують список фіналістів, майже не дихаю. Вадим тримає мене за плечі, а Марія - за руку. Ми потрапляємо в фінал. Проходимо далі.

Коли чую своє прізвище, вішаюсь за шию Вадима, і він цілує мене в щоку. Це такі емоції, що словами не передати. В мене подих перехоплює, і я боюсь, що можу втратити свідомість від щастя.

Завтра буде ще один день змагань і ще кілька фіналістів. Ми всі зустрінемося тут у вівторок, і я маю зробити все, щоб виграти кубок.

- Ти крута, сестричко! - до нас наближається Тім. - Вітаю тебе!

- Дякую, - усміхаюсь йому. - А де батьки?

- Не знаю, - стенає плечима і зітхає. - Вони не прийшли.

Гіркий ком з'являється в горлі, але я не дозволяю собі плакати. Я така щаслива зараз. Ніщо цього не змінить.

- Вітаю, Тее. Це дійсно було неймовірно, - говорить Марк. - Ти молодець.

- Дякую, що прийшов мене підтримати, - не знаю, що керує мною в цей момент, але я роблю крок до Марка і цілую його в щоку. Він завмирає, наче сам не очікував, що я буду робити подібне.

- Піду перевдягнувся, - кажу, відчуваючи збентеження. - Як дивитесь на те, щоб піти відсвяткувати? Я дуже голодна.

- Чудова ідея, - говорить Каріна та усміхається. - Переодягайся. Ми будемо чекати на тебе тут.

Залишаю зал і прямую в роздягальню. Знімаю сукню та одягаю свої речі. Зачіска та макіяж залишаються, тому що вони водостійкі й змити все це буде не так просто.

- Ти молодець, Тее, - Марія заходить до мене, коли збираюсь виходити. - Якщо в фіналі ти будеш танцювати так, як зараз, то ми виграємо.

- Я буду старатися, - відповідаю.

Забираю свої речі і йду довгим коридором до зали, де на мене чекають друзі. Та коли заходжу всередину бачу не надто приємну картину. Тім обіймає свою дівчину Ніну, і з цим я ще можу миритися, але Марк... Поруч з ним Злата, і по тому, як вона висне на ньому, я можу зробити висновок, що вони досі разом.

Любі читачі, вчора була змушена взяти вихідний. Але сьогодні повернулась з подарунками:

wEG5vSXh - "Коханий мільйонер"

J1uiUDax - "Найбільша кара"

- Глава 11.2 -

- Ну що, готова святкувати? - питає Тім, коли наближаюсь.

- Я дуже голодна, - торкаюсь долонею живота.

— Тоді їдемо в Мак, - усміхається мені. - Будемо повертати тобі сили за допомогою їжі.

Якби Марія дізналася, що після усього, що сьогодні було, я поїхала набивати пузо в фаст-фуд, у неї стався б випадок. Добре, що вона не чула слів мого брата.

Ми всі залишаємо будівлю, але я трохи відстаю, щоб поговорити з Вадимом. Він теж вийшов, закинувши на плече свою спортивну сумку.

- Це було круто! - кажу йому, і Вадим мені усміхається.

- Не те слово, - хмикає.

- Хочеш з нами в кафе? Відсвяткуємо, - пропоную.

- Ні, дякую. В тебе і так велика компанія, - Вадим дивиться поверх моєї голови, а тоді його погляд знову зустрічається з моїм. - Зустрінемось завтра на тренуванні.

- Ага, - Вадим йде, а я дивлюсь на Марка і Злату. Вона обіймає його за талію й усім своїм виглядом показує, що він належить їй.

Йду до них і кидаю на заднє сидіння своєї машини сумку з речами.

- Гарна машинка, - усміхається Ніна.

- Дякую, - мені приємно, що вона оцінила.

- Чудово, коли батьки можуть купити все, що ти забажаєш, - голос Злати просочений заздощами.

- О, так! - вступається з мене Каріна. - Не всі ми такі щасливі, правда ж?

Злата фиркає, а я сідаю в автівку. Каріна розміщується поряд.

- Як вона мене дратує! - цідить подруга. - А такою милою спочатку себе показувала.

- Дуже сильний контраст, - погоджуюсь. - Тім говорив, що Марк не хоче бути з нею, але вони досі разом.

- Ідіот, - бурчить Каріна. - Хіба він не бачить, що вона змія? Ти сьогодні така гарна була. Я сама не могла відвести від тебе очей, а він чомусь на цю видру витріщається, наче в ній є щось особливе.

Можливо і є. Ми не можемо знати. Можливо Марк закохався в неї. Це теж може бути.

- Мені написав Оскар. Він не встиг на турнір, - Каріна повертає мене з роздумів в реальність. Я тримаюсь за автівкою брата, а Марк замикає нашу процесію. - Питає, чи можна приїхати та привітати тебе.

- Звісно можна, - одразу погоджуюсь. - Оскар мені подобається.

Каріна швидко відписує, а ми якраз прибуваємо до фаст-фуду. Знаходжу вільне місце на парковці й децю хвилююсь, поки намагаюсь стати рівно. Я ще далеко не професіонал, а будь-який мій прокол викличе насмішки зі сторони Злати.

- В тебе чудово виходить, - Хвалить мене Тім, коли залишаю салон.

- Дякую, - він обіймає мене за плечі, і саме так ми заходимо всередину.

Займаємо великий стіл і робимо замовлення. Поки чекаємо, вирішую піти у вбиральню, щоб помити руки, але зовсім не чекаю, що за мною піде Злата.

- Ти гарно танцювала, - говорить, зупинившись біля сусідньої раковини.

- Дякую, - сухо киваю.

- Думаєш, своїми танцями зможеш привернути увагу Марка? Не вийде, - заявляє, а я зітхаю. Знову те саме.

- Чому тебе це так хвилює? - повертаюсь до неї обличчям. - Сама ж говорила, що для нього я всього лише дурне дівчисько.

Злата мовчить. Дивиться на мене так, наче я вже відібрала в неї хлопця. І це дивно.

Я залишаю її у вбиральні, тому що розумію - відповіді не почую, і йду в зал. Сідаю за стіл поруч з Каріною, а навпроти Марк. На одну долю секунди наші погляди зустрічаються, і він першим відводить свій на Злату, котра якраз повернулася.

Я намагаюсь на них не дивитися. Не слухати, як Злата розповідає про цей вечір і чим вони будуть займатися. Виявляється, сьогодні знову перегони.

Дивно, та мене це майже не зачіпає. Їхати на перегони я не планую. Завтра навчання, а потім тренування. Я маю виспатись і набратись сил.

- Ого, яка машина! – вигукує хтось за сусіднім столом, і я одразу дивлюсь у вікно. Бачу спортивну автівку Оскара та усміхаюся.

- Йди до нього, – Каріна штовхає мене ліктем в бік.

Я встаю і знову дивлюсь на Марка. Він незадоволений. Цікаво, це його Злата так дістала, чи справа в чомусь іншому?

Залишаю друзів і йду до виходу. Саме в цей час Оскар виходить з автівки, і в його руках розкішний букет білих троянд. Він усміхається мені, а я йому.

Пригадую, що зараз всі за нашим столиком можуть спостерігати за нами, і чомусь це мене веселить.

- Пробач, що пропустив найцікавіше. Обіцяю виправитись, – заявляє і передає мені квіти.

- Пробачаю, – вдихаю неймовірний аромат. – Зайдеш всередину? Там мій брат і друзі.

- В мене є краща ідея, – усміхається. – Хочу тебе викрасти на цей вечір. Як дивишся на це?

- Глава 12 -

Повертаюсь у зал, щоб забрати свою сумку. Я погодилася на пропозицію Оскара. Не тому, що хочу насолити Марку. Просто мені здалося, що його компанія – це саме те, що мені зараз потрібно.

- Ти йдеш? – питає Тім.

- Ага. Плани дещо змінилися, – кажу.

- Хто цей чоловік? – питає Злата, продовжуючи витріщатися у вікно.

- Мій друг, – відповідаю. Злата точно не та людина, заради якої я буду вдаватися в подробиці.

Не хочу дивитися на Марка, але цікавість бере гору. Він здається мені злим. Чого б це?

Забираю сумку і йду до виходу. Оскар відкриває для мене двері своєї дорогої автівки, а я сідаю всередину. Уявлення не маю, куди ми поїдемо, але мені дуже цікаво, що задумав Оскар.

- То ти пройшла в фінал? – питає, поглядаючи в мій бік час від часу.

- Саме так, – кажу. – Завтра буде ще один день відбору, а післязавтра фінал. Сподіваюсь, що цього разу ти прийдеш.

- Обов'язково, – Оскар усміхається. – Хоча маю зізнатися, що Каріна відправляла мені відео. Ти неймовірно танцюєш.

- Дякую, – стає дуже приємно. – То куди ми їдемо?

- Скоро все побачиш, – Оскар не планує здаватися.

Все стає зрозуміло, коли він залишає автівку на парковці біля річки й ми прямуємо на причал, де вже чекає корабель. Люди заходять на борт, і ми також.

Я оглядаю все навколо – і подих перехоплює. Ми будемо плавати по воді в той час, як на місто опускаються сутінки.

– Тут дуже гарно, – кажу, поки корабель відчалює. Я тримаюсь за поручні та дивлюсь, як він розсікає воду.

– Я радий, що тобі подобається, – усміхається. – Спочатку ми повечеряємо, а потім будемо насолоджуватися красою нічного міста.

Все це нагадує мені побачення. До того ж, навколо багато пар. Одні цілуються, інші обіймаються, і лише ми з Оскаром просто торкаємось плечима, коли він стоїть поруч.

Потім він запрошує мене в зал, і ми заходимо туди. На нас вже чекає накритий стіл, і я розумію, що Оскар все це придумав ще до того, як забрав мене з кафе.

П'ємо лише сік, тому що обоє за кермом, але їжа тут дуже смачна. Крізь вікна я бачу нічне місто, яке світиться різними кольорами. В мене перехоплює подих, і я розумію, що цей вечір просто чудовий.

– Дякую тобі за це, – кажу дещо схвильовано.

– Я думаю, що ти заслуговуєш на це, – відповідає Оскар. – Моя сестра також займалася танцями в минулому, і я знаю, скільки сил це їй вартувало.

– Чому ти кажеш “займалася”? Вона більше не танцює? – цікавлюсь.

– Більше ні, – стенає плечима. – В неї двоє дітей, тому поки що вона просто мама.

– То ти дядько? Вітаю! – кажу.

– Дякую, – сміється. – Щоб ти знала, це велика відповідальність.

– Можу собі уявити, – хмикаю. – Ми можемо піти нагору? Хочу зробити трохи фото.

– Звісно. Ходімо, – киває.

Наступні хвилини двадцять я фотографую краєвиди, а Оскар фотографує мене на фоні цих краєвидів. В якийсь момент мені хочеться і з ним фото, тому прошу дівчину, що проходить повз, нас сфотографувати.

В цей момент Оскар обіймає мене за талію і цілує в щоку. Дівчина робить кілька фото і повертає мені телефон, але Оскар не поспішає мене відпускати.

– Ти дуже подобаєшся мені, Тее, – шепоче біля вуха. – Я хочу, щоб ти була моєю дівчиною.

– Оскар, я... – не знаю, що йому сказати. Зізнатися, що кохаю іншого, чи погодитися? Я ж нічого не втрачаю. Оскар дійсно мені подобається.

– Я зрозумів, – він усміхається. – Тобі треба подумати, так?

– Треба, – киваю. – Пробач. Просто я не налаштована на стосунки.

- Тоді я даю тобі час. Все гаразд, - Оскар мене відпускає, а я радію, що він такий хороший.

Коли корабель причалює, Оскар везе мене назад до фаст-фуду. Там залишилась моя автівка. Ми прощаємось поцілунком у щоку з мого боку, і я йду до своєї машини. Сідаю в салон, і тільки після цього Оскар їде.

Насправді це був дуже довгий день. Але закінчився він на чудовій ноті. Я збираюсь їхати додому, але сіпаюсь від несподіванки, коли двері з боку пасажирів відкриваються і в салон сідає Марк.

- Якого біса? - кричу, але він не дає мені продовжити. Його вуста накривають мої, і я забуваю про все на світі, тому що цього поцілунку чекала дуже давно.

- Глава 12.1 -

Спочатку в мене шок, який триває кілька секунд, а тоді я згадую, що в Марка є дівчина. І як би сильно я не хотіла його поцілувати, ця думка блокує всі бажання.

Він зі Златою!

- Що ти робиш? - відштовхую його, і Марк дивиться на мене таким поглядом, наче я божевільна. Його грудна клітка швидко піднімається та опускається, а моє серце ось-ось вистрибне з грудей.

- Теє, ти мені...

- Замовкни! - виставляю перед собою руку, і він зупиняється. Мені здається, що Марк збожеволів. Ще кілька годин тому він був зі Златою, а зараз хоче щось мені сказати. Серйозно? Я схожа на дурепу?

- Чому? - Марк роздратований. - Ти ж закохана в мене. Хіба ні?

- А ти в мене? - відповідаю питанням на питання. - Ти закоханий?

- До чого тут це?

Доводиться глибоко вдихнути та видихнути, тому що моя голова вибухне. Марк мене не кохає. Я це знаю. Тоді навіщо він це робить? Навіщо робить мені боляче?

- Коли одна людина цілує іншу, мають бути почуття. Ти не знав? - питаю.

- Ти мені подобаєшся, - заявляє. - Я не знаю, що це, але мені неприємно, коли ти тусуєшся з тим типом.

- Мені теж неприємно, коли ти тусуєшся зі Златою, тому що я ревную, - пояснюю свої почуття. - А ревність виникає від кохання. А що відчуваєш ти, коли бачиш мене з Оскаром?

Марк мовчить. Він не може пояснити, а я і не чекаю. Його поцілунок вибив землю у мене з-під ніг, але я не впала. Так, я кохаю його, але в мене є гордість. Я не буду бігати за ним як собачка, і Марк має це розуміти.

- Я втомилася, Марку, хочу відпочити, - і від нього в тому числі. Хлопець мовчки виходить з салону мого автомобіля, і я заводжу двигун.

Я могла б сказати, що в Марка прокидаються почуття і в нас є шанс на стосунки, але його вчинки відштовхують мене. Я не хочу так. Я хочу кохання. Справжнього і щирого.

Тіма вдома немає, зате мама сидить у вітальні з келихом вина з руці. Бачу її - і так неприємно стає. Схоже, саме так вона провела весь день.

- Ти довго, - хмурить брови. - Де була?

- Святкувала вихід у фінал, - кажу сухо. - Чому ти не прийшла?

- Навіщо? Я і так знаю, що ти в нас цілеспрямована. Навіть не сумнівалася, що виграєш, - говорить так, наче ми про погоду розмовляємо.

- Я хотіла, щоб ти прийшла, - видихаю.

- А батько твій прийшов? Впевнена, що ні! - цідить. - Тоді чому ти до нього не йдеш з претензіями? Ну правильно, він купив тобі машину! Які можуть бути претензії?

У мене немає сумнівів, що між батьками щось відбувається. Можливо, вони посварилися.

Але ж це ніяк не має впливати на мене чи Тіма. Чому мама цього не розуміє?

Я залишаю її у вітальні, а сама йду нагору. Треба терміново в душ, а то вже голова починає чухатися від тієї кількості лаку, яку на неї вилили.

Довго стою під струменями води й думаю про все, що сьогодні сталося. День був насиченим подіями. Хорошими й не дуже. Я зла на батьків, на Марка. Але мені сподобалася прогулянка з Оскаром і моя перемога.

З одного боку, все просто чудово, а з іншого - мені здається, що все котиться кудись не туди, і я нічого не можу зробити з цим.

Наступного ранку мами на сніданку немає. Затє є Тім, і настрій в нього не дуже.

- Сталося щось? - питаю, наливаючи собі кави.

- З Ніною посварився, - зітхає. - Вона заявила, що я приділяю їй мало часу.

- А це не так? - питаю та отримую від брата гнівний погляд. - Пробач! Хто ж там вас знає?

- Всі ви однакові! - випалює брат. - Спочатку вам все подобається, а тоді починається! Мало часу! Грошей! Спілкування! Сек... Ну ти зрозуміла!

- А може річ у тому, що ти її не кохаєш? - питаю, сівши навпроти. - Якби кохав, не сприймав би все так. Навпаки, сам хотів би більше часу разом проводити.

- А ти звідки знаєш? В самої-то немає стосунків! - цідить Тім і лише згодом розуміє, що сказав. - Бляха, Тее. Пробач.

- За що? - кажу ображено. - Ти сказав правду. В мене немає стосунків і я нічого в цьому не тямлю.

Забираю свою сумку і залишаю будинок. Все-таки добре, що тепер в мене своя машина. Не доведеться їхати з братом, котрий останнім часом теж сам не свій.

- Глава 13 -

Мені здається, що з моїм життям щось не так. Спочатку мама, потім брат. Про тата взагалі мовчу. Він то з'являється, то зникає з мого життя.

Марк зі своїми почуттями, які йому самому важко зрозуміти. Я досі в розгубленості через те, що вчора сталося.

До речі, коли прибуваю до універу, автомобіль Марка вже стоїть на парковці. Цікаво, що він забув тут так рано?

Йду всередину і прямую до аудиторії, але, звернувши за поворот, помічаю Марка і Злату. Ці двоє явно сваряться, і я не хочу бути свідком цього. Єдиний варіант – розвернутися і піти іншим шляхом, але цікавість бере гору, і я продовжую стояти на місці.

- Мене дістало те, що ти постійно в хмарах літаєш! – цідить Злата. – Ми або разом, або ні. Ти можеш визначитися нарешті?

- Ти мене дістала! – Марк видихає роздратовано. – Я вже сказав тобі, що між мною і Теєю нічого немає. Вона – сестра мого друга!

- Тоді якого біса вчора ти витріщався на неї, поки вона крутила задом на сцені? – питає.

Марк витріщався на мене?

Злата не приховує, що їй це зачіпає. З одного боку, мені її навіть шкода, а з іншого – зовсім ні. Вона погана людина, тому не варто піддаватися співчуттю.

- Тобі здалося, – відповідає Марк. – Не придумуй того, чого немає.

Його відповідь робить мені боляче. Вчора Марк інші слова говорив і цілував мене...

Цікаво, як би відреагувала Злата, якби я розповіла їй про це?

Хочу розвернутися і піти іншим шляхом, тому що ці двоє зібрались цілуватися. Відчуваю, як до горла підступає нудота, і розвертаюсь, щоб піти, але не встигаю, тому що мене наздоганяє Каріна.

- Ти чого тут? – питає і дивиться мені за спину. Подруга хмуриється, і я розумію, що там відбувається те, чого я не хотіла бачити. – Все зрозуміло. Ходімо.

Каріна хапає мене за руку і несподівано тягне до цих двох. Відчуваю, як до обличчя підступає жар, і бачу Марка, котрий обіймає Злату за талію. Вона здається мені задоволеною, отже, поцілунок допоміг вгамувати її запал.

- Привіт! – Злата вітається першою. Наші погляди зустрічаються, і я переводжу свій на Марка.

Він на мене не дивиться. І чому я не здивована?

- Привіт! - вітається Каріна. - Бачу, у вас все чудово.

- Краще за всіх, - відповідає Злата і хапається за лікоть Марка, наче боїться, що він може втекти.

- Вітаю! Видно, що ви щасливі одне з одним, - голос Каріни просочений сарказмом. Я вдячна подрузі за підтримку, але це вона ще не знає про вчорашній поцілунок Марка.

Ми залишаємо цих двох, і мене вистачає до того моменту, як Каріна затягує мене у вбиральню. Там мене просто розриває. Це так дивно, але я зовсім не вмію контролювати свої емоції. Мені боляче від того, що Марк грає з моїми почуттями. Добре це робити, коли сам нічого не відчуваєш. Він навіть не здогадується, як сильно мене болить зараз серце.

Затинаючись, розповідаю Каріні про все, що було вчора, і подруга міцно мене обіймає.

Я не хочу кохати Марка. Не хочу все це зараз відчувати. Я на сто відсотків впевнена, що він нічого до мене не відчуває, але все одно продовжую страждати через це.

Під час пар вдається трохи відволіктися від думок про Марка і Злату. Попереду ще тренування, і сьогодні я чекаю його як ніколи сильно. Тренування - це мій особливий час, коли всі думки покидають голову.

На щастя, Марка більше не бачу. Мабуть, Злата спеціально ховає його від мене.

Йду на тренування і повністю віддаюся роботі. Завтра фінал, і я маю зробити все, щоб перемогти. Зараз саме це має бути в пріоритеті.

- Ти сьогодні сама не своя, - говорить Марія. - Не варто витрачати всі сили. Завтра вони тобі ще знадобляться.

- Я знаю, - кажу захекано. - Просто не можу по-іншому.

Універ залишаю, коли на вулиці вже темно. Йду до автівки, але зовсім не очікую побачити там Марка. Він стоїть поруч з моєю машиною, в нього на голові капюшон кофти. Руки сховані в кишені.

- Що ти тут робиш? - питаю холодно. Весь мій самоконтроль тріщить по швах і години тренувань стають нічим.

- Нам треба поговорити. Те, що ти чула... - Марк підбирає слова, а мене це дратує.

- Я чула правду. Ти хочеш всидіти на двох стільцях, але так не буває, - кажу. - Марку, я кохаю тебе, але не готова бути іграшкою в твоїх руках. Поговоримо, коли ти зрозумієш, чого хочеш.

Залишаю його на парковці і сідаю в машину. Їду додому і в якийсь момент помічаю, що позаду мене дуже близько блимають ліхтарі від автівки. Це Марк?

Він обганяє мене і починає гальмувати. Мені нічого не залишається, як зробити те саме. Зупиняюсь на узбіччі і чекаю, що буде далі.

Марк залишає салон і йде до пасажирських дверей моєї машини. Сідає в салон, і я вдихаю аромат його парфумів.

- Що це було? - питаю сердито.

- Пробач, - зітхає. - Я просто заплутався. Ти... подобаєшся мені. Дуже сильно. Але Тім... Він заборонив мені до тебе наближатися.

- Що? - сказати, що я шокована - це нічого не сказати. - Ти жартуєш зараз?

- Ні, на жаль, - шепоче і дивиться мені в очі. - Я не хочу втратити друга, Тее. Але бачити, як ти страждаєш - також не хочу.

Ох... чорт... Я не можу вимовити і слова. Це просто якесь божевілля.

Чому Тім вирішив за мене? Чому брат не дав мені можливості бути щасливою?

- Глава 13.1 -

- Ти скажеш щось? - питає Марк, а я розгублено на нього дивлюсь.

- Що ти хочеш від мене почути? - кажу. - У мене немає слів.

- Ти тільки Тіму не кажи, - просить. - Він - мій друг. Я не хочу його втрачати, але ти...

Марк торкається теплою долонею моєї щоки. Я ж заплющую очі й намагаюсь зібрати думки до купи. В мене таке відчуття складається, що мої рідні краще за мене знають, як мені жити. Мама зі своїм невдоволенням, тато, котрому взагалі на все начхати, і Тім.

Мій Тім... Ну як він міг? Я ж говорила йому, що Марк мені подобається. Він бачив, як я страждаю від цих почуттів. А що зробив сам? Заборонив другові до мене наближатися!

- Тее, - шепоче Марк, і я зустрічаюсь з ним поглядом. - Ми можемо зустрічатися таємно. Якщо ти хочеш...

- Тобто вдень ти будеш зі Златою, а ніч буде для мене? - ціджу. - Ні, дякую.

Відсовуюсь, і Марк забирає руку. Зараз я дуже зла, і на нього в тому числі. Марк здається мені малим хлопчиком. Боїться втратити друга і не хоче боротися за мене. Якщо не хоче, то може і не має за що боротися?

- Мені треба відпочити, Марку. Завтра фінал конкурсу, - кажу.

- Добре, - він хапається за ручку дверей. - Тее, Тім не просто так заборонив мені наближатися до тебе. В нього була причина.

- Та невже? - фиркаю. - Не поділишся, що за причина?

- Пробач, ні, - Марк не дивиться мені в очі. Цікаво, що це за причина така, що мій брат пішов на таке?

Коли він залишає салон, я чекаю, щоб Марк забрав свою автівку з дороги. Він їде в місто, а я - в інший бік. Додому.

Машина Тіма на подвір'ї, але я не збираюсь з ним говорити. Підставляти Марка - це останнє, чого я хочу. Він дійсно дуже цінує дружбу з моїм братом.

Мама у вітальні, але я не йду туди. Відразу піднімаюсь у свою кімнату і зачиняю двері. Кидаю

сумку на підлогу і лягаю на ліжко.

Болить все тіло, але це не погано. Біль допомагає мені відволіктись від проблем.

Сама не помічаю, як засинаю, навіть не повечерявши, тому прокинувшись серед ночі йду спочатку в душ, а тоді на кухню.

Вмикаю світло, готую собі бутерброди та чай. Сиджу, жую свою пізню вечерю і думаю про Марка. Він не хоче втрачати Тіма і не хоче розповідати свою таємницю. З одного боку, я його розумію, але тільки з одного. Марк здається мені боягузом, котрий не може поглянути страху в очі.

Я знаю, яким він може бути. Бачила, як палали його очі тієї ночі, коли ми виграли перегони. Марк завжди здавався мені сильним, але не цього разу.

Чи розчарувалася я в ньому? Не можу сказати. Не можу, тому що не знаю справжні причини таких його вчинків.

Чи кохаю я його менше після почутої правди? Мабуть, ні.

Чи змінює це щось? Теж нічого.

Наступного ранку залишаю будинок ще до того, як прокидається мама і брат. Знаю, що уникати їх вічність не вийде, але сьогодні мені треба бути зібраною, саме тому від самого ранку готуюсь до фіналу.

Знову зачіска, макіяж і сукня. Знову репетиція.

Я бачу, як хвилюється Марія, і дуже не хочу її розчарувати.

Сподіваюсь, що тато приїде на фінал. Маму не чекаю.

Коли ми з Вадимом виходимо в зал, тримаючись за руки, я шукаю поглядом знайомі обличчя. Тім, Каріна, Марк і Злата. А ще бачу Оскара. Він махає мені рукою, а я усміхаюсь йому.

Батьків немає...

- Все гаразд? - питає Вадим. - Ти занадто напружена.

- Я зараз, - намагаюсь заспокоїтись. Напруження сковує рухи, і я буду припускатись помилок. Це погано.

Відвертаюсь від глядачів і кілька разів глибоко вдихаю. Я маю впоратися. Марія на мене покладається. З усіма проблемами я можу впоратися потім, а зараз є лише це місце і ми з Вадимом.

Вмикається музика і ми стаємо на позицію. Вадим не зводить з мене погляду. Він не впевнений, що я зможу це зробити. Я усміхаюсь йому і відчуваю прилив сил.

Танці - це те чим я живу. Ніхто цього не змінить. Проблеми можуть зачекати, поки не зупиниться музика, а поки що в мене лише одна думка в голові - я маю перемогти!

- Глава 14 -

Я танцюю наче востаннє. Віддаю всю себе цим рухам. Цим відчуттям. Кожен мій рух відточений до ідеальності, а все тому, що я багато працювала, а сьогодні поставила стіну між тим, що є, і тим, що зараз відбувається.

Проблеми нікуди не зникнуть, але наступні кілька годин я не маю права піддаватись думкам про них.

Коли закінчується наш виступ і музика затихає, я майже не відчуваю власного тіла. Тепер можна дозволити собі бути слабкою, тому опираюсь на Вадима, і він обіймає мене за талію.

Ноги тремтять, руки також. Марія поспішає до нас і обіймає по черзі. Вона широко усміхається, отже, задоволена нашою роботою. Це добре. Це дуже добре.

- Результати будуть через двадцять хвилин, - говорить хтось збоку.

- Мені треба у вбиральню, - кажу. - Я повернусь скоро.

- Не барись, - Марія мені підморгує.

Я залишаю залу, жодного разу не глянувши туди, де сидять мої друзі. Швидко прямую порожнім коридором до вбиралень і, коли опиняюсь там, мию руки холодною водою. На жаль, не можна вмити обличчя. Воно аж пече від тонни косметики на шкірі. Треба ще трохи почекати, і тоді я зможу змити все це з себе.

Кілька хвилин просто стою, тримаючись пальцями за раковину. Дивлюсь на своє відображення і не вірю до кінця що це дійсно я. Очі блищать, наче я пила сьогодні. Мабуть, це від адреналіну. Щоби розчервонілись, і це видно навіть крізь тональний крем.

Я не хочу думати про те, що можу не перемогти. Я переможу. Інших варіантів в мене немає.

Розумію, що треба повертатися, і йду до дверей. Відкриваю їх, але натикаюсь на Марка і розгублено на нього дивлюсь.

- Що ти...

Договорити не встигаю, тому що він заштовхує мене всередину і заходить сам. Поки намагаюсь відійти від шоку, Марк наближається та обхоплює руками мою талію. Ще мить - і його губи накривають мої.

Ми цілуємось у жіночій вбиральні, і я не бачу в цьому нічого поганого. Навпаки, це дуже навіть круто.

- І що це було? - питаю, коли ми обоє захекано зупиняємось.

- Я не втримався. Ти так танцювала, - Марк усміхається і торкається мого стегна з того боку, де є глибокий виріз.

- Тобі сподобалось? - голос тремтить від надмірних емоцій.

- О, так! Я впевнений, що ти переможеш, - киває. - А ще я починаю розуміти, чому ти так багато часу проводила на тренуваннях. Тільки...

- Тільки що? - питаю.

- Твій напарник. Мені не подобається, що він так близько до тебе.

- Ми танцюємо разом. Так має бути, - сміюсь.

Маю визнати, що мені подобається слухати ревниві нотки в голосі Марка. А ще мені подобається він. Дуже сильно.

- Мені треба повертатися. Скоро будуть результати, - кажу.

- Ходімо, - Марк відпускає мене, і я першою залишаю вбиральню. Двоє дівчат, котрі якраз збиралися зайти, здивовано витріщаються на Марка, а йому хоч би що.

- Зустрінемося потім? - питаю з надією, і Марк киває.

Мені здається, що сьогодні найкращий день мого життя. Я біжу до зали, а Марк повертається на трибуни. Встигаю якраз на оголошення переможців.

Трете місце дістається парі з іншого універу. Друге - з іншого міста. А коли доходить діло до першого, я готова втратити свідомість.

Вадим міцно тримає мою руку у своїй, і мені здається, що ми обоє не дихаємо ці кілька секунд.

А потім називають наші імена та університет... Я знову дихаю, тому що відчуваю себе неймовірно щасливою. Висну на шиї Вадима, цілую його в щоку, а тоді роблю це саме з Марією.

Я шукаю поглядом Марка серед глядачів. Він там і усміхається мені. Я роблю те саме.

Це дійсно найкращий день мого життя. Я перемогла. Я зробила те, чого так хотіла.

Ми отримуємо кубок, а тоді бачу, як до нас поспішають друзі. Тім обіймає мене першим. Навіть не зважаючи на те, що ми посварилися, я приймаю його вітання.

Тім тут. Він підтримує мене. Заради цього варто пробачити йому дещо, але не все.

Каріна цілує мене в обидві щоки, і ми разом сміємося. А тоді Марк. Він обіймає мене, і я відчуваю його губи на своїй щоці. Згадую наш гарячий поцілунок у вбиральні - і серце б'ється ще частіше. Хоча ще мить тому я думала, що швидше просто неможливо.

Любі читачі, як вам книга? Поділіться враженнями у коментарях. Нагадую, вона безкоштовна

- Глава 14.1 -

- Ми їдемо святкувати, сестричко! - кричить Тім. - І це не обговорюється.

- Я не проти, - відповідаю. - Тільки потрібно привести себе до ладу.

Домовляюсь з усіма зустрітися біля клубу й одразу їду додому. Приймаю душ, мию голову і вкладаю волосся легкими локонами. Роблю макіяж та одягаю сукню. Коротку і дуже сексуальну. Зазвичай я такого не ношу, але сьогодні захотілося, щоб Марк втратив голову від

мене.

- Куди зібралася? - питає мама, коли спускаюсь вниз. Я планую сьогодні трохи випити, тому в застосунку викликаю таксі, але це не так просто, як може здаватися. - І що це на тобі?

Мама оглядає мене так, наче я перед нею в одній лише білизні.

- В клуб. Святкувати, - кажу.

- Що святкувати? - не розуміє.

- Я виграла турнір сьогодні, - кажу, ковтаючи грудку в горлі. Мама забула про такий важливий для мене день.

- Вітаю, - кидає сухо.

- Дякую, - так само сухо відповідаю.

Залишаю будинок і знову намагаюсь викликати таксі. Злюсь, бо жодна автівка не хоче їхати так далеко.

Тоді бачу ім'я "Марк" що з'являється на екрані, і усміхаюсь широко-широко.

- Слухаю! - кажу.

- Ти готова? Я чекаю за воротами, - його голос викликає мільйони мурах на моїй шкірі.

- Ти тут? - дивуюсь. - А як же Тім?

- Він мені довіряє. Я пообіцяв, що не торкнусь тебе, - шепоче.

Не можу втриматись і закрочую очі. Мій брат геть здурів! Яке він має право просити таке в Марка? Це геть не його справа!

- Я йду, - кажу і прямую до воріт. Як тільки опиняюсь по той бік, Марк залишає салон автомобіля. Він йде до мене, і його погляд повільно гуляє моїм тілом.

- Що це за сукня? - видихає, а я усміхаюсь. Здається, ефект досягнуто. - Ти така... гаряча в ній.

- Дякую, - сміюсь. - Ти теж нічого.

Марк також встиг переодягнутися. Тепер на ньому темні джинси і світла футболка. Мені так подобається дивитись в його очі, та ще більше я люблю, коли Марк мене цілує.

Він наближається, і його руки опускаються на мою талію. Наші вуста торкаються - і відчуття безмежного щастя переповнює.

- Нам треба їхати. Не хочу, щоб Тім щось запідозрив, - говорить Марк.

- І довго ми будемо ховатися? - питаю дещо невдоволено. Я сиджу в салоні автівки Марка, маю радіти, а відчуваю роздратування.

- Я не хочу втрачати його як друга, - зітхає Марк. - Тім знає мене як облупленого. Всі мої таємниці.

- Ти боїшся, що він може розповісти їх комусь? Маєш, що приховувати? - я хочу, щоб це прозвучало весело, але Марк не сміється. Він хмурить брови і міцніше стискає пальцями кермо.
- Гей! Я сказала щось не те?

- Все гаразд, - його рука опускається на моє коліно і легенько гладить. - Просто в мене дійсно є таємниці і я не хочу ними ділитися. Це те, що я прагну забути.

Нічого собі! І що це за таємниці такі?

Я завжди вважала Марка ідеальним, а тепер розумію, що це не так.

Чи стали після цього мої почуття меншими? Звісно ні!

Ми всі маємо таємниці. Я не можу засуджувати Марка за те, що свої він хоче зберегти.

- То як тепер все буде? - питаю. - Ну... між нами?

- Ми разом, - Марк відповідає, це не задумуючись. - Я порву сьогодні зі Златою. Робив це вже кілька разів, але вона не розуміє слів.

- Це добре. Не хочу бачити вас разом, - фиркаю, а Марк усміхається.

- Ти ревнуєш, Тее?

- Ще й як! - кажу впевнено. - Ти ж знаєш, що я давно за тобою сохну.

- Я теж ревную, - несподівано зізнається. - Цей тип, що ошивається біля тебе, дратує мене.

Точно, Оскар! Я зовсім про нього забула! Він був на турнірі, але чомусь не прийшов мене вітати. Цікаво, чому?

- Між нами нічого немає, - кажу впевнено. - Оскар - мій друг.

- Краще нехай просто зникне. З тобою неможливо дружити, Тее. Особливо, коли ти в такій сукні.

Марк піднімає свою руку трохи вище, а я забуваю вдихнути. Йому подобається мене торкатися, а мені подобається, коли він торкається мене.

- Буде важко вдавати, що між нами нічого немає, - кажу, коли Марк паркується біля клубу.

- І не кажи, - зітхає. - Та ми мусимо. Принаймні до того часу, поки я не владнаю все з твоїм братом.

Я не знаю, що Марк збирається робити, але настільки щаслива зараз, що не хочу про це думати.

Марк тепер зі мною! Збожеволіти можна! І хоча все між нами дуже таємно, я щаслива. Рано чи пізно все зміниться. Треба зовсім трохи почекати.

Марк обіцяв все владнати, а як він це зробить - мене зовсім не цікавить.

- Глава 15 -

В клуб заходимо разом. Марк йде поруч, і я відчуваю на собі його погляд. Усміхаюся. Це все сукня.

У залі дуже багато народу, а це тільки вівторок. Марку доводиться взяти мене за руку, щоб провести через натовп, а я і не проти. Лише біля столика він мене відпускає.

- Що це за сукня така? – невдоволено питає Тім.

- Нормальна сукня, – усміхаюся і сідаю поруч з Каріною. – Я хочу випити!

- Круто! – подруга радіє, а от брат заковчує очі.

Марк сідає поруч зі Златою, і вона одразу вішається йому на шию. Шепоче щось на вухо, а він і не слухає її. Ніна також тут. Біля Тіма. Тільки він чомусь на неї взагалі не реагує.

- Оскар просив передати тобі, що йому довелося терміново поїхати, – говорить мені Каріна. – Але я написала йому, де ми будемо, тому він обіцяв приїхати, щоб особисто тебе привітати.

- Добре, – чесно кажучи, про Оскара я геть забула. В мене сьогодні настільки божевільний день, що це і не дивно.

Ми п'ємо шампанське, і мій настрій стрибає до небес. Каріна тягне мене танцювати, а я не проти. Набридло витріщатися на Злату і Марка. Цікаво, коли він збирається відправити її під три чорти?

Ми з Каріною пробираємось на центр танцмайданчика, і я одразу ж підхоплюю цю хвилю з музики і спітнілих тіл навколо. Дивно, та мені подобається.

Заплющую очі і піднімаю вгору руки. Я знаю, що виглядаю неймовірно зараз, і дуже хочу, щоб Марк дивився на мене.

Танці – це не тільки виснажливі тренування. Танці дозволяють мені бути на “ти” зі своїм тілом. Я можу спокусливо вигинатися, крутити задом і вимальовувати все, що забажаю.

- Тее, на тебе всі витріщаються! – кричить мені на вухо Каріна, а я розплющую очі.

Це дійсно так. Дівчата дивляться на мене заздрісно, а хлопці поїдають очима.

Думаю, варто повертатися за стіл, а то будуть проблеми.

Тепер вже я хапаю Каріну за руку і тягну до нашого столу. Я бачу Марка. Він не зводить з мене погляду. Хочу йому усміхнутися, але несподівано його закриває собою незнайомий мені хлопець.

- Круто рухаєшся, крихітко! – кричить мені на вухо. – Познайомимось?

- Я не знайомлюсь! – кажу йому і хочу пройти, але він не дає. За руку хапає.

- Ти чого така колюча? Давай вип'ємо разом, – продовжує напирати. Я не бачу Марка через його ріст і широкі плечі, тому не можу покликати на допомогу. Каріна стоїть поруч і не хоче

залишати мене з ним.

- Дівчину відпусти! - несподівано на мій захист стає Оскар. Він відриває руку хлопця від моєї і закриває мене своїм тілом. Це... приємно.

- А ти ще хто такий? - цідить той, і чоловіки починають штовхатись.

Я хвилююсь за Оскара. Він допоміг мені.

На щастя, поруч з нами з'являється Тім і Марк. Утрюх їм дуже просто вдається втихомирити мого кавалера, і той йде, зрозумівши, що проти трьох йому не виграти.

- Все гаразд? - питає Оскар і розглядає мене уважно.

- Ага, - киваю. - Дякую.

- Без проблем, - усміхається.

- Ти герой! - Тім торкається плеча Оскара. - Отримуєш від мене десять балів!

- Тіме! - кричу, а брат регоче і повертається за стіл.

Я дивлюсь на Марка, котрий невдоволено за нами спостерігає. Мені теж не подобається Злата, але вона знову поруч з ним. Як та липучка.

Мені здається, що Марк не кине її сьогодні. Ця казка була лише для мене.

Відчуваю, як хороший настрій стрімко випаровується, і згадую, що Оскар досі тут.

- Підеш за наш стіл? - пропоную.

- Добре, - погоджується.

Він сідає поруч зі мною, але пити відмовляється, тому що за кермом. Тепер тут двоє тверезих, та мені здається, що Марк з останніх сил стримується, щоб не випити чарку.

- Пробач, що не дочекався закінчення турніру. Виникли термінові справи, - Оскар нахиляється до мого вуха - і його дихання обпікає мою шкіру. А може, це вбивчий погляд Марка? Не знаю точно.

- Все гаразд, - запевняю його. - Ти ж приїхав.

- Марку, потанцюємо? - подає голос Злата.

- Сама танцюй! - випалює, і дівчина хмуриться. Дивно те, що вона так і не йде танцювати, а сидить поруч з ним.

Ми п'ємо ще, але я більше не наважуюсь вийти на танцмайданчик. Алкоголь допомагає мені розслабитись. Але щось йде не так, бо я повністю втрачаю інтерес до того, що відбувається, і хочу додому.

Відчуваю біль у м'язах і втому. Останні тижні я працювала як скажена, і зараз мені треба відпочити.

- Тіме, ти коли додому? - питаю в брата.

- Я сьогодні в Ніни залишаюсь, - говорить брат. Він добряче випив і зараз мало не душить Ніну в своїх обіймах.

- Я відвезу тебе, - пропонує Оскар.

Мені страшно глянути на Марка в цей момент, але я роблю це. Мені здається, що ще трохи - і він розіб'є пляшку об голову Оскара.

- Добре, - погоджуюсь.

Роблю це не тому, що хочу зачепити Марка. Ну, майже так. Мене дратує, що весь вечір він зі Златою, а наші стосунки мають бути для всіх таємницею.

- Глава 15.1 -

Ми залишаємо клуб і йдемо до автівки Оскара. Коли він відкриває двері, дістає з салону букет квітів, а моє серце падає кудись вниз.

- Я не встиг тебе привітати, - усміхається, і мені доводиться взяти квіти. Якщо відмовлюсь, це буде виглядати дивно.

- Дякую, - збентежено усміхаюсь. - Та не треба було...

- Ти велика молодець, Тее. Повір, я знаю, скільки твоїх сил було вкладено в те, щоб отримати цю нагороду.

Оскар - неймовірний чоловік. В мене таке відчуття складається, що я покохала не того. Він так добре мене розуміє, в той час, як Марк сповнений таємниць і ховається від мене за стіною з недовок.

Ми сідаємо в салон і залишаємо парковку. Мені так цікаво, чи поїде Марк за нами. Але тоді йому доведеться залишити Злату. Та й Тім може щось запідозрити. Не думаю, що він буде так ризикувати.

- Які плани на майбутнє? - питає Оскар. - Ти здобула перемогу в цьому конкурсі. Що далі?

- Будуть ще конкурси, - стенаю плечима. - Але спочатку хочу відпочити. Таке відчуття, що сил зовсім не залишилося.

- Тоді відпочивай, - усміхається. - Через кілька днів я лечу за кордон у справах. Можу взяти тебе з собою. Ти була колись в Празі?

- Ні, - кажу дещо розгублено. - Ти справді готовий взяти мене з собою? Ми ледве знайомі.

- І що? - хмикає. - Мені здається, що я знаю тебе все своє життя.

Нічого собі! Оскар з кожним днем дивує мене все більше. Як шкода, що я не познайомилася з ним раніше. Ще до того, як віддала своє серце Марку.

- Я подумаю, - чесно відповідаю.

Насправді я зовсім не проти полетіти за кордон. Провітрити мізки мені точно не завадить. Але чи оцінить моє бажання Марк? Я ще не знаю, як він відреагує на те, що я поїхала з Оскаром.

Коли автомобіль зупиняється біля воріт, я збираюсь залишити салон, але не встигаю. Оскар торкається моєї руки - і я завмираю.

- Я серйозно щодо Праги, Тее. Ми можемо полетіти як друзі. Це нічого не означає, - говорить.

- Добре, - повільно киваю. - Я подумаю. Чесно.

Оскар усміхається і нахиляється, щоб поцілувати мене в щоку. Я не знаю, як мені реагувати, адже тепер я нібито дівчина Марка. Неофіційна дівчина.

Мені не подобається, що все так неоднозначно, але я тримаюсь, тому що кохаю Марка.

Вуста Оскара торкаються моєї щоки - і я відчуваю ще більше збентеження. Він відступає, а я чекаю, щоб видихнути вже на вулиці.

- Я буду чекати твого дзвінка, Тее, - шепоче.

- Дякую, що підвіз. Я наберу, - кажу і нарешті залишаю салон. Оскар їде, а я нарешті можу вдихнути і видихнути.

Не знаю чому, та поруч з Оскаром я відчуваю себе геть розгубленою. Він змушує мене хвилюватися, і, мабуть, це прояв симпатії, але не більше.

Я збираюсь зайти на подвір'я, але телефон у сумці починає дзвонити. Дістаю його і навіть не дивуюсь, коли бачу, що це Марк.

Спочатку виникає бажання ігнорувати його дзвінок, але цікавість перемогла і я відповідаю.

- Ти з ним? - питає роздратовано.

- Ні, - відповідаю. - Оскар поїхав.

- Я заберу тебе через двадцять хвилин, - карбує.

- Навіщо? - питаю. - Вже пізно.

- Хочу тебе побачити. Щоб тільки ти і я, - відповідає.

Мабуть, це має звучати романтично, але, враховуючи те, що Марк не хоче, щоб хтось дізнався про наші стосунки, романтикою тут і не пахне.

- А я хочу відпочити, - кажу. Насправді мені до біса сильно кортить побачити Марка. Залишитися з ним віч-на-віч, але якщо погоджусь на зустріч, це буде виглядати геть не романтично і з мого боку.

Я дуже сильно його кохаю, але боюсь, щоб ці почуття не стали залежністю. Треба навчитися казати "ні", щоб Марк розумів: я - не його ручна собачка. В мене є почуття і з ними треба рахуватися.

- Ти образилася через Злату? - Марк шепоче, зрозумівши, що вимогами нічого не досягне.
- Мені цікаво, чи кинув ти її сьогодні, - кажу дещо схвильовано.
- Ні, - видихає. - Злата може стати чудовим прикриттям, щоб ніхто не запідозрив нас з тобою.

Звучить паскудно.

- То ти будеш продовжувати з нею стосунки і заодно зі мною? - шепочу.
- Мені шкода, Тее. Я не можу по-іншому.

Мені теж шкода, бо я не можу так...

- Давай поговоримо завтра, - кажу. - Я дійсно дуже втомилася.
- Добре, - погоджується. - До завтра, Тее.
- Ага, - кидаю і першою закінчую дзвінок.

Йду на територію, але в будинок не заходжу. Сідаю на лавку біля входу і дивлюсь на нічне небо, вкрите зорями.

У мене таке відчуття, що я роблю щось не так.

Кохаю не того. Живу не так. Навіть зараз мені кортить бути в іншому місці... Поруч з Марком.

На одну долю секунди виникає бажання набрати його і попросити приїхати, але я вчасно себе зупиняю.

Ні, так не можна. Я маю бути сильною. Якщо повністю віддамся цим почуттям, потім буде значно важче все це закінчувати, якщо у нас нічого не вийде.

- Глава 16 -

Наступного ранку на кухні нікого не зустрічаю. Мама, певно, ще спить, а Тім так і не повернувся додому.

Я їду в універ, готова до зустрічі з Марком, але коли бачу його на парковці - серце падає кудись вниз, а тоді різко піднімається вгору. Він один. Злати поряд немає.

Як тільки залишаю салон свого автомобіля, він швидко до мене наближається. Не встигаю привітатися, а Марк притискає мене до дверей і накриває мої вуста своїми.

Оце так! А як же конспірація?

- Ти забув, що ми не можемо робити це на людях? - питаю, дивлячись йому в очі.
- Не забув, - цідить. - Просто хотів нагадати тобі, що ми разом.
- Я пам'ятаю.

Марк відпускає мене і робить крок назад. Він роздратований, але мене це мало хвилює. Я теж не надто щаслива від того, що відбувається.

- Ти сьогодні без Злати. Якось дивно, - не можу втриматися від шпильки в його адресу.

- Ти теж без цього бовдура Оскара, - кривиться. - Інколи мені здається, що він до тебе прилип.

- Не ображай його, - дратуюсь. - Оскар хороший.

- Ти його захищаєш? - Марк злиться ще більше. - З якого це дива?

- Якщо ти не помітив, то я і про Злату нічого поганого не сказала, а ти одразу з поганими словами, - кажу. - Так не можна. Оскар - мій друг.

- Друг? - Марк фиркає. - А він сам знає про те, що ви просто друзі?

- Марку, ти приїхав так рано, щоб посваритися, чи просто хотів побачити мене? - питаю сердито. Мені не подобається хід нашої розмови. Марк переходить межу, і мені це не подобається.

- Пробач, - зітхає і несподівано пригортає мене до себе. Це такі теплі і потрібні нам обом обійми, що я просто не можу його відштовхнути. - Я до біса сильно тебе ревную.

Це так цікаво. Марк говорить про ревність, але жодного разу не сказав, що кохає. Інколи мені здається, що він - одна суцільна таємниця. І поки не наважиться розповісти мені щось про себе, ми так і будемо бігати одне від одного.

- Ти кохаєш мене? - несподівано навіть для себе запитую. І дарма, бо Марк дуже сильно напружується, а тоді відпускає мене, наче я зробила йому боляче.

- Тее...

- Просто скажи - так чи ні, - тисну далі. - Бо я тебе кохаю. Хоча інколи мені здається, що це якась залежність.

- Я...

Від відповіді його рятує Тім. Його автомобіль з'являється на парковці, і Марк робить ще крок подалі від мене, ніби я заборонена зона.

Серце стискається в грудях, і я зриваюсь з місця. Йду до універу, відчуваючи себе повною дурепою.

Марк не зізнається, бо не кохає мене. Його почуття проявилися тоді, коли на горизонті з'явився Оскар. Поки я була сама і бігала за ним як собачка, Марк прекрасно себе відчував, а тут з'явився конкурент - і його перекосило.

- Ти чого так несешся? - біля самої аудиторії мене наздоганяє Каріна. - Сталося щось?

- Сталося, - зітхаю. - Я - повна дурепа.

- Ой, ми всі через це проходимо, - вона сміється, а я просто не можу залишатися осторонь і також усміхаюсь.

Добре, що в мене є Каріна. Я хочу поділитися з нею усім, і планую зробити це після пар.

На великій перерві йдемо до їдальні, і я вперто ігнорую погляд Марка, спрямований в мій бік. Він також здається незадоволеним, хоча Злата, що практично прилипла до його руки, всіляко намагається перевести його увагу на себе.

- Ти через нього така? - питає Каріна, коли сідаємо за стіл.

- Через кого? - вдаю, що не розумію. Спеціально сідаю до Марка спиною, щоб не було бажання витріщатися.

- Сама знаєш. В Марка зараз такий вираз обличчя, наче він збирається когось вбити, - хмикає.
- Між вами двома щось відбувається?

- Відбувається щось незрозуміле, - зітхаю. - Я потім тобі розкажу. До речі, Оскар зробив мені пропозицію.

- Яку? - очі Каріни миттєво спалахують цікавістю.

- Він хоче, щоб я полетіла з ним у Прагу, уявляєш? - питаю. - Це так дивно, але я не змогла відразу відмовити.

- Так не відмовляй, - усміхається подруга. - Оскар хороший. Він тебе не скривдить. Погодишся
- і проведеш чудові вихідні з ним.

- Я обіцяла подумати, - кажу. - І, можливо, скажу йому "так".

- Кому ти зібралася сказати "так"? - чую за спиною голос Тіма і напружуюсь. Цікаво, скільки він почув і чому Каріна не попередила, що мій брат наближається?

- Глава 16.1 -

- Тебе це не стосується, - кажу і кидаю сердитий погляд в сторону Каріни.

- Взагалі-то, стосується, - Тім сідає за стіл поруч з нами. - Ти - моя молодша сестра, і я маю знати, кому ти збираєшся сказати "так".

- Це Оскар, - відповідає за мене Каріна, а я не можу второпати, якого біса вона розповідає мої секрети. - Він пропонує Теї дещо, і вона збирається погодитися.

- Дещо - це що? - Тім хмуриє брови.

- Слухай, це справді не твоя справа, - кажу. - Заміж я не збираюсь, якщо ти про це подумав. А все інше - не твої клопоти.

Мене дратує наполегливість Тіма. Особливо якщо врахувати, що він проти моїх стосунків з Марком. Брат хоче знати про мене все, але я не готова ділитися, бо знаю - він розповість Марку.

- Я поїла, - кажу подрузі і братові. - Зустрінемося в аудиторії.

Залишаю їдальню, не дивлячись у бік Марка, хоча і так знаю, що він на мене дивиться.

Каріну чекаю біля аудиторії. Я хочу знати, якого біса вона розповіла все Тіму. І коли подруга наближається, я ледве стримуюсь, щоб не нагримати на неї:

- Поясни щось, – сердито на неї дивлюсь.

- Поясню, – усміхається. – Особисто я вважаю, що тобі потрібно забити на Марка. Оскар – чудовий хлопець, а ти варта кращого. Саме тому я і сказала про пропозицію перед твоїм братом. Він точно передасть усе Марку.

Я зітхаю. Насправді не можу злитися на Каріну, бо вона хоче допомогти. Я це розумію. Вона як ніхто знає, що я переживаю через почуття до Марка. А тут на горизонті з'явився Оскар – і подруга всіма можливими способами хоче нас звести.

- Я зрозуміла, – зітхаю. – Дякую тобі, що хвилюєшся, але не роби так більше.

- Чому? – Каріна зацікавлено мене розглядає. – Боїшся, що новини дійдуть до Марка?

- Можливо, – стенаю плечима.

Нам не вдається домовитися, тому що йде викладач. Всю пару я думаю про пропозицію Оскара і поведінку Марка. Найбільше зараз хочу, щоб Марк поділився зі мною своєю таємницею. Я не можу зрозуміти, що це таке жахливе, що мій брат наклав табу на наші стосунки.

Після пар йду до автівки, щоб забрати свою спортивну сумку. Сьогодні тренування, але мої думки зараз геть не спроможні розділитися між тим, що потрібно, і тим, що не потрібно.

- Як ти, переможнице? – питає Вадим, коли зустрічаємось у коридорі. – Готова підкорювати нові вершини?

- Я завжди готова, – усміхаюсь. – А ти?

- Я теж, – киває. – Ейфорія минула, і ми знову повертаємось до роботи.

Коли заходимо в зал уже переодягнені, на нас чекає ще той сюрприз. Марія влаштувала на підлозі справжній пікнік. Кілька коробок з піцою, сік і фрукти.

- Це що? – цікавиться Вадим.

- Ми так і не відсвяткували вашу перемогу, – усміхається Марія. – Тому прошу!

Вона запрошує нас на підлогу, і ми сідаємо в коло. Насправді мені дуже подобається її ідея. Один раз можна і пропустити тренування, особливо якщо є привід – наша перемога.

Марія ділиться своїми враженнями від виступу, а ми підтримуємо розмову, ділячись своїми. Час від часу я поглядаю на кубок, який тепер красується в кабінеті Марії, і відчуваю неабияку гордість за нас усіх.

- Сьогодні відпускаю вас раніше, – сміється Марія, коли з піцою закінчуємо і підводимось на ноги. – Можете відпочивати до наступного тижня. Нам всім треба відпочити і набратися сил.

- О, круто! – плескає в долоні Вадим. – Я тільки за!

- Я теж, – усміхаюсь.

Ми з Вадимом залишаємо зал, і я йду переодягатися. В роздягальні нікого немає, тому швидко змінюю одяг і складаю все в сумку. Відкриваю двері, щоб вийти, але бачу перед собою Марка – і серце падає кудись вниз.

– Ти що тут...

Закінчити не виходить, бо він заштовхує мене назад і зачиняє двері. Різко повертає мене так, що тепер я торкаюсь спиною дверей, а Марк нависає зверху.

Він цілує мене, не давши змоги нічого сказати, а я відповідаю, бо не можу інакше.

– Тепер ти поясниш, що відбувається? – питаю, коли поцілунок закінчується.

– Я скучив, – усміхається і цілує кінчика мого носа. – До біса сильно.

– Я теж, – кажу. – Та мені здається, що є ще щось. Чи не так?

– Тім сказав, що ти готуєшся прийняти якусь пропозицію Оскара, – говорить хмуро. – Що це за пропозиція?

– Чому тебе це так хвилює? – питаю.

– Тому що ти моя, – говорить так, наче ці слова все пояснюють. – Якщо цей тип ще раз тебе торкнеться – я не буду просто спостерігати. І ніяк пропозицій з його боку. Я не дозволяю тобі з ним зустрічатися.

– Але ж ти зустрічаєшся зі Златою, – кажу. – Хіба це не одне і те ж?

– Це інше! – одразу випалює.

– Я так не думаю, – продовжую. – Марку, якщо я дійсно тобі важлива, скажи мені правду. Що такого страшного ти приховуєш?

Здається, він не очікував, що я торкнуся цієї теми. Завмирає і таким поглядом на мене дивиться, наче я встромила ножа йому в серце.

– Тобі не треба знати, – він відступає. – Ми ж говорили про це, Тее.

Говорили. І кожного разу відповідь однакова.

– Марку, що це за стосунки між нами? – питаю сердито. – Немає довіри. Все засекречено. Я не так собі все це уявляла.

– З часом все зміниться, – говорить абсолютно невпевнено.

– Думаєш? – фиркає. – Я не вірю.

– Хочеш сказати, що не будеш зі мною через це? – цідить роздратовано.

– Хочу сказати, що мрію бути не лише дівчиною, яку ти хочеш. Я хочу бути твоєю коханою, якій ти довіряєш.

- Глава 17 -

Роздратування і гнів переповнюють мене. Хочу виплеснути їх у щось, але не знаходжу того, на кому можна зірватися. Саме тому їду містом уже добрих двадцять хвилин, просто намотуючи кола, і не розумію, що з усім цим робити.

А може, варто послухати Каріну? Вона хоче для мене кращого, а краще – це далеко не Марк.

Та з іншого боку, навіщо тоді кохати людину, щоб за першої ж можливості кинути напризволяще? Я ж бачу, що Марк бореться сам з собою. Він не хоче втратити Тіма як друга і не хоче втратити мене.

Може, варто з братом поговорити? Якось здалеку, щоб він нічого не запідозрив.

Але не впевнена, що вийде. Та й ризикувати не хочу.

Вирішую заїхати до тата. Я не бачила його кілька днів і скоро забуду, як він виглядає. Його не цікавить, чи виграла я кубок і як моє життя загалом.

Це якось геть дивно. Чи може людина так глибоко поринути в роботу, щоб забути про все на світі?

В будівлю мене пропускають без проблем. Я піднімаюсь ліфтом на передостанній поверх і опиняюсь в приймальні. Помічниці тата немає на місці, тому одразу йду до дверей, але відкрити їх не встигаю.

Двері зачинені не повністю. Є щарина, через яку я чую якісь дивні звуки. Дуже дивні. Наче хтось цілується і жіночий стогін.

– Котику, нам не можна тут. Хтось може зайти, – муркоче якась дівка, а моє серце болісно стискається в грудях. Перед очима все розпливається і доводиться схопитися іншою рукою за косяк.

– Начхати! – захекано цідить тато. – Я звільню усіх, хто відкриє свого рота.

Дівчина сміється. Так дзвінко і радісно, а я... готова ридати. Сльози застилають очі, і я не знаю, скільки ще зможу це слухати.

– Ти обіцяв, що ми полетимо на Мальдіви. Коли це станеться? Я не можу дочекатися! – невдоволено бурчить дівка.

– Все буде, лапуля. Просто я не можу без причини зникнути на тиждень. Я і так рідко вдома з'являюсь. Діти можуть щось запідозрити.

– То може ти їм скажеш? – з надією питає вона.

– Ні. Це не обговорюється, – при згадці про дітей голос батька стає крижаним. Яка іронія.

На кілька секунд стає тихо, а потім вони знову починають цілуватися. На цьому мій терпець вривається і я хочу зайти, але в останній момент щось мене зупиняє.

Я просто не готова побачити те, що відбувається за тими дверима. Відступаю. Можливо, це втеча. Важко сказати.

Біжу до ліфта, і той відкривається перед моїм носом. Виходить помічниця батька і бачить, у якому я стані.

- Тее, з вами все гаразд? - питає розгублено.

— Так, я просто... - що мені їй сказати? - Пробачте.

Оминаю її і заходжу в ліфт. Треба вшиватися звідси. Якщо ця жінка скаже батькові, що я тут була, він усе зрозуміє.

Я не готова говорити з ним зараз. Не готова слухати його виправдання.

Саме тому, як тільки ліфт зупиняється на першому поверсі, я біжу до виходу. Сідаю в машину і втираю обличчя руками. Залишаю парковку і їду повільно, хоча хочу мчати дуже швидко.

Я боюсь спричинити аварію. Боюсь, що хтось може постраждати через мене.

Зупиняюсь на узбіччі, коли офіс батька залишається далеко позаду, і дістаю з сумки телефон. Набираю Тіма. Мені треба все йому розповісти. Тільки брат чомусь не відповідає.

Саме в цей момент мій телефон починає дзвонити, і коли бачу, що це Марк, знову починаю ревіти.

- Марку, - схликую.

- Що таке, Тее? - здається, він схвильований. - Ти плачеш?

- Можна мені... до тебе приїхати? Будь ласка, - прошу.

- Де ти зараз? Давай я краще сам тебе заберу, - пропонує.

Оглядаюсь навколо і кажу йому назву зупинки, навпроти якої стою. Марк обіцяє скоро бути, а я продовжую ревіти, бо повірити не можу в те, що мій світ щойно зруйнувався.

Ця машина. Мені подарував її тато. Мама розізлилася тоді. Між ними давно не все добре. А що, коли вона знає про його зради? Це може пояснити її стан.

Я більше не можу тут залишатися. Виходжу на вулицю. Вдихаю повітря, міцно стискаючи в руці телефон.

Той починає дзвонити, і я знаю, хто телефонує. Тато. В горлі з'являється ком і я скидаю виклик, а тоді вимикаю телефон повністю. Марк знає, де я. Він мене забере.

- Глава 17.1 -

Я не знаю, скільки минає часу. Продовжую стояти біля автомобіля. Мене трусить. Здається, що зараз серце розірветься на шматки. А потім відчуваю знайомі руки та голос, який додає мені сил:

- Бляха, що сталося, Тее? - питає схвильовано Марк, а я знову плачу, бо не можу контролювати все це.

Я не пам'ятаю, як ми опиняємось у салоні його автівки. Марк дає мені воду, і я п'ю її великими

ковтками. Потім ми їдемо кудись. Він нічого не запитує, а я не маю сил щось пояснювати.

А потім ми переступаємо поріг незнайомої мені квартири, і я вперше дивлюсь йому в очі.

- Що це за місце? - питаю.

- Квартира моя, - відповідає. - Проходь.

Я знімаю взуття і прямую у вітальню, що з'єднана з кухнею. Тут все так ідеально, наче ніхто не живе. Свіжий ремонт, нові меблі, ідеально чиста кухня.

Оглядаю все і радію, що є можливість трохи відволіктись від того, що роз'їдає зсередини.

- Хочеш кави? - питає Марк, коли сідаю на диван.

- Так, - кажу. Мені потрібні ці кілька хвилин, щоб зібрати все в голові. Потім я спробую пояснити йому свій зрив. - Дякую, що приїхав.

Марк ставить чашку на стик переді мною та усміхається кутиками губ. Сідає в крісло навпроти мене і дивиться прискіпливо.

- Може, я і сповнений таємниць, Тее, але мої почуття до тебе справжні, - відповідає.

Я ковтаю слину і дивлюсь на свої руки. Не знаю, що казати. Відчуваю себе зламаною лялькою.

- В мого тата є коханка, - видавляю з себе ці слова і глибоко вдихаю, бо знову хочу розплакатись. - Я приїхала до нього в офіс і застала їх.

Марк мовчить. Обмірковує те, що почув, а тоді сідає поруч зі мною і до себе пригортає.

- Мені шкода, - шепоче.

- Мені теж, - кажу. - Я здогадувалась, що щось не так. Останнім часом він практично не бував вдома. І мама якась дивна. Мабуть, вона знала все.

- Я так розумію, що ти втекла? - питає, ніжно торкаючись долонею моєї спини.

- Втекла, - киваю. - Просто в той момент це здавалося мені найкращим виходом. Я дзвонила Тіму, але він не відповідав.

- В нього тренування, - відповідає Марк.

- А ти чому відповів? - розгублено на нього дивлюсь.

- Я не був на тренуванні. Після нашої розмови не зміг ніяк взяти себе в руки, - зізнається. - В мене навіть з'явилося бажання розказати тобі все, але... воно швидко розвіялося.

Мені прикро, що Марк не хоче нічого мені розповідати, але я не можу його змусити. Можливо, колись щось зміниться між нами.

Телефон Марка починає дзвонити, і я помічаю ім'я брата на екрані. Напружуюсь, бо не хочу зараз його бачити.

- Не кажи, що я в тебе, - прошу.

- Він буде хвилюватися, - хмуриться Марк.

- Потім я його наберу, - запевняю його. - А зараз... я просто не знаю, що казати.

Марк мовчить. Дивиться на мене, а тоді відповідає на дзвінок, увімкнувши гучномовець.

- Що там, друже? - питає Марк.

- Ти чому не на тренуванні? - захекано питає Тім.

- Виникла одна термінова справа, - відповідає, дивлячись на мене.

- Тренер розлючений. У нас гра скоро, - додає Тім. - Слухай, ти сестру мою не бачив? Не можу до неї додзвонитися.

- Та ні. Хіба в неї не тренування сьогодні?

- Та мабуть, - замислюється Тім. - Тоді вирішуй свої справи, а я тренуватися далі.

Він закінчує виклик, а я видихаю. Тім не панікує, отже, з татом ще не говорив. Це тішить.

- Що тепер? - питає Марк. - Що ти збираєшся робити?

- Можна я залишусь в тебе? - питаю, дивлячись йому в очі. - Тільки на сьогодні.

- Можна, - киває. - Ти можеш скористатися душем, якщо хочеш.

Мені не потрібен душ. І зараз я це занадто добре розумію. Сама тягнуся до Марка і першою цілую. Він вагається кілька секунд, а тоді відповідає.

Мені здається, що це якесь божевілля, але я хочу божеволіти, лиш би Марк не зупинявся.

Повністю втративши контроль над собою, сідаю на нього верхи й відчуваю, що він також з останніх сил стримується.

- Тее, нам треба... зупинитися... - він видихає це поміж поцілунків, а я знімаю з себе футболку і тягнуся до його речей.

- Ні, - всього одне слово, але в ньому вкладено все, що я відчуваю.

- Ти будеш шкодувати. Я не той.. - Марк не встигає договорити, бо і його футболка падає на підлогу.

- Ти той, - кажу, дивлячись йому в очі. - Це все, що ти маєш знати.

- Глава 18 -

Я відчуваю себе... щасливою. Зовсім не шкодую про те, що сталося між мною і Марком. Він чудовий. Ніжний. Люблячий.

Зараз, дивлячись на нього сплячого, я усміхаюсь. Мені байдуже на таємниці Марка. Якими б жахливими вони не були, я точно знаю, що він ніколи мене не скривдить.

Цієї ночі я покохала його ще сильніше. Смішно, бо ще сьогодні зранку я думала, що сильніше нікуди.

Марк спить, тому я обережно встаю з ліжка, щоб його не розбудити, й одягаю футболку хлопця. Вона якраз прикриває мій зад, тому спокійно йду на кухню. На годиннику сьома ранку, а я зовсім не хочу спати.

Розумію, що сьогодні потрібно повернутися додому. Знайти в собі сили, щоб поговорити з мамою і татом. Розказати все Тіму.

Точно! Тім! Він хвилюється, адже я не повернулася додому, і Каріна не знає, де я.

Наважуюсь увімкнути телефон і ігнорую всі повідомлення, що починають сипатись на мене.

Знаходжу номер брата і завмираю над кнопкою виклику, тому що чую, як гримають двері, і у квартирі Марка з'являється Тім.

- Якого біса? - цідить брат, роздивляючись мої голі ноги. - Тее, скажи, що це не те, про що я думаю!

- Тіме, я... - і що я маю йому сказати? В мене немає слів. Я розумію, що Тім ніколи не пробачить Марку цього.

- Ми шукали тебе всю ніч! - гиркає брат, а я сіпаюсь від кожного його слова. - Я особисто обдзвонив усі лікарні! Батьки місця собі не знаходять. А ти тут. Здуріти можна! Марку, виходь! Негайно!

Мені здається, що Тім готовий рознести цю квартиру на друзки. Швидше за все, він приїхав до Марка, щоб той допоміг в моїх пошуках. Якби ж я знала, що в Тіма є ключ...

Марк виходить до нас через кілька секунд. В його очах застиг жах. Він точно так само як і я розуміє, що Тім цього не пробачить.

- Мудак! - цідить і швидко прямує до Марка. Б'є його кулаком в обличчя, а той не думає відповідати. Приймає покарання від найкращого друга, опустивши руки.

- Зупинись! - відштовхую Тіма і закриваю собою Марка. - Ти не будеш вирішувати, з ким мені зустрічатися!

- Справа не в тобі! - цідить брат. - Справа в ньому!

Він тицяє пальцем в Марка, а в мене серце стискається від того, що зараз відбувається. Не так все мало бути. Я не хотіла підставляти Марка. Мені добре відомо, що він боявся втратити такого друга як Тім. Можливо, єдиного друга.

- Тіме, послухай... - Марк піднімає голову, і я бачу кров у нього на обличчі. Мабуть, з розбитої губи.

- Замовкни! - гиркає. - Тее, збирайся. Ми їдемо додому! Я чекаю тебе в машині. Якщо не вийдеш через п'ять хвилин, я витягну тебе звідси силою.

Тім залишає квартиру. Гримають двері, і я сіпаюсь. На очі навертаються сльози. Я дивлюсь на Марка і не знаю, що сказати. Як все виправити.

- Тее, тобі треба йти, - Марк говорить вбитим голосом. А ще він не дивиться мені в очі. - Будь ласка, не змушуй його повертатися.

- Я спробую з ним поговорити, - простягаю руку, щоб торкнутися Марка, але він відступає. Цей жест боляче ранить моє серце.

- Це не допоможе, - Марк зітхає. - Тім не пробачить. Він мене просив, а я...

Я хочу сказати, що мені шкода. Хочу якось виправити ситуацію, але натомість мене накриває гнів. Він тече моїми судинами й виливається на поверхню.

- Мені все одно не зрозуміти, - кажу. - Я віддала тобі найцінніше, а ти продовжуєш боятися, що втратиш Тіма. Марку, ти зовсім не боїшся, що можеш втратити мене?

Нарешті мої слова долітають до його вух. Марк піднімає на мене свої очі. Він здається мені розбитим, і я дійсно не розумію, чому дружбу з Тімом він ставить вище моїх почуттів.

Якби Марк тільки спробував боротися. Якби сказав, що кохає мене. Можливо, Тім би зрозумів. Та Марк цього не зробив. Змовчав. Прийняв його удар.

Я залишаю його в вітальні і йду до спальні. Поки вдягаюся, мої руки тремтять. Сльози майже проливаються, але я тримаюсь. Не тут. Марк не має бачити, як боляче мені зробив.

- Мені шкода, Тее, - говорять він, коли йду повз.

- Мені теж, - кидаю через плече і швидко взуваюсь.

Залишаю квартиру і біжу сходами вниз. Мені потрібні ці кілька хвилин, щоб зібрати думки до купи. Попереду розмова з братом, і я вже знаю, що нікому з нас вона не принесе задоволення.

- Глава 18.1 -

Тім чекає мене в машині. Сідаю на переднє сидіння поруч з ним, і ми одразу рушаємо. Я не хочу розмовляти. Мені боляче. Але в брата є своя думка, і він дуже хоче нею поділитися.

- Якого біса, Тее? - цідить.

- Це не твоя справа, - дивлюсь на свої руки.

- Це моя справа, бо ти моя сестра! - гиркає. - Марк не той, хто тобі потрібен! Я просив його триматись від тебе подалі!

- Навіщо? - дивлюсь на брата. - Чому ти проти наших стосунків і чому Марк так боїться втратити тебе як друга?

- Якби боявся, то не спав би з тобою! - кривиться.

- Я кохаю його, а він кохає мене! - кажу.

- Та припини! - брат ще більше сердиться. - Це не кохання! Особливо з його боку!

- Звідки тобі знати?

- Бо я знаю його краще! - кричить і б'є долонею по керму. - Марк не вміє кохати! Він розіб'є твоє дурне серце!

Мене набридло слухати цю дурню. Тім нічого не пояснює. Я не розумію, чому він такий впевнений, що між мною і Марком нічого не може бути. Якби ж він пояснив...

- Тобі не варто на нього ображатися. Це все через мене, - кажу через хвилину. - Він цінує вашу дружбу.

- Щось не видно, - фиркає. - Скажи краще, чому зникла вчора. Ти реально всіх налякала.

- Я бачила, як тато зраджує маму, - кажу ці слова - і сльози на очі навертаються. - У нього є інша жінка.

Тім мовчить. Дивиться перед собою і ніяк мої слова не коментує. Це дивно. Хіба йому байдуже?

- Ти знав? - у мене подих перехоплює, коли приходить розуміння. - Скажи мені правду!

- Знав, - неохоче відповідає. - Вже кілька місяців.

- Чому ти не сказав? - шепочу.

- А що б це змінило? - злиться. - Мама теж в курсі і її все влаштовує!

- Це як? - тепер я взагалі нічого не розумію. - Як таке може влаштовувати?

- Тее, ну ти наче маленька, - зітхає. - Тато забезпечує нас усіх. Ти хоча б розумієш, що буде, якщо він повністю піде з сім'ї?

- То ти ладен йому пробачити лише тому, що він тебе забезпечує? - випаляю. - І мама теж?

- А ти - ні? Він купив тобі тачку. Оплачує навчання. Подумай, що буде, якщо тато перестане це робити.

Я не можу проковтнути клубок, що з'являється в горлі. Сиджу, дивлюсь перед собою і не можу сказати слова.

Таке враження, що мій світ продовжує руйнуватися. Ще трохи - і нічого не залишиться. Це просто глухий кут, і я не знаю, що зробити, щоб з нього вийти.

Ми їдемо додому. Мовчки, бо обох розриває від емоцій. Спочатку Марк, тепер це... Світ хоче перевірити мене на міцність, чи як?

Я бачу автомобіль тата на подвір'ї. Це так дивно. Навіть не пам'ятаю, коли востаннє він був вдома.

Тім першим залишає салон, а я за ним. Йду до будинку і веду боротьбу сама з собою. Хочу розвернутися і тікати світ за очі. Моя мама. Мій брат. Вони змирилися з тим, що в батька своє життя. Але чи зможу змиритися я?

- Тее! - мама виходить у коридор першою, а тато за нею. Обіймає мене і вдає, що хвилювалася.

Я дивлюсь на тата, котрий стоїть в неї за спиною - і серце від болю стискається.

Чи зможу я змиритися? Мабуть, ні.

Дістаю з сумки ключі від машини та кладу на стіл поруч з ним. Мені здається, що тато все без слів розуміє.

- Я до себе піду, - ковтаю ком в горлі.

Залишаю свою сім'ю внизу і швидко біжу сходами на другий поверх. Кортить істерично розсміятися, бо немає в мене більше сім'ї. Це все була ілюзія. Мої рідні чудово вдавали, що все прекрасно.

Встигаю тільки кинути на ліжко свою сумку, коли двері відкриваються і на порозі з'являється тато. Я забуваю вдихнути й дивлюсь на нього як на незнайомця.

- Нам треба поговорити, - говорить стримано. - Я все тобі поясню.

- Давай, - киваю і сідаю на ліжко. - Поясни мені все, бо я геть нічого не розумію.

- Ми з твоєю мамою вже давно не кохаємо одне одного, - починає тато, а я кривлюсь. Це звучить так жахливо, та йому байдуже. - Спочатку ми хотіли розлучитися, але потім зійшлися на тому, що будемо залишатися ідеальною родиною для оточення. Ваша мама і ви не будете нічого потребувати, а я зможу...

- Спати з іншими жінками, - закінчую за нього.

- Тее, - тато роздратований. Сподівався, що я швидко заспокоюсь. Прийму той факт, що він - мерзотник. Цього не буде. Я не готова миритися.

- Це ж правда, - кажу. - Ти досі одружений, але спиш з іншими жінками. Удаєш, що все чудово, коли все до біса паскудно.

- Ти маєш зрозуміти...

- Нічого я не маю! - кричу. - Ти можеш шантажувати Тіма і маму грошима. Але зі мною це не пройде.

- Хочеш сказати, що тобі мої гроші не потрібні? - тато казиться. - Проживеш без них?

- Ти - покидьок, - дивлюсь йому в очі. - Знаєш, що ми залежні від тебе, і користуєшся цим.

- То стань незалежною! - карбує. - Покажи, що можеш прожити без мене. А поки не зробиш цього - тримай язика за зубами. Одне клацання моїх пальців - і ти позбудешся усього.

Дорогі читачі, ми уже підходимо до завершення першої частини. Поділіться враженнями, як вам книга?

- Глава 19 -

Мені важко це визнавати, але я ненавиджу власного батька. Я ніколи не думала, що мої почуття будуть такими гострими.

Я не готова ставати залежною від нього. Це так... низько. Дозволяти йому робити все, що заманеться, лише через те, що він забезпечує нас.

В моєї мами немає гордості. Вона готова втопити своє горе у вині, зате в дорогому вині, в дорогому одязі, дорогих прикрасах і дорогому будинку.

Батько залишив мене в кімнаті хвилин двадцять тому, а я досі не можу заспокоїтися. Мої руки тремтять, поки збираю в сумку весь необхідний на перший час одяг.

Думки в голові наче чорні ворони. Їх так багато і вони болюче кусають.

Підбираю сумку, хапаю з тумби телефон і залишаю кімнату. Йду сходами вниз і зупиняюсь перед дверима у вітальню. Мама там. Вона навіть не змогла піднятися до мене і пояснити свою точку зору.

- Я йду, - кажу їй, зупинившись на порозі.

- До подруги? - мама навіть не дивиться на мене.

- Ні. Я просто йду з цього будинку, - кажу, і її погляд нарешті фокусується на мені.

- Ти жартуєш? - цідить. - Для чого все це, Тее? Хочеш характер показати? Це не допоможе!

- Серйозно? - фиркаю. - То що ти пропонуєш? Продовжувати жити, як і жила до цього? Вдавати, що в нас ідеальна родина і боятися того, що одного дня тато надумає припинити наше фінансування?

- Ти перебільшуєш, - мама фиркає. - Тато дав обіцянку забезпечувати нас.

- І тобі все підходить? - не розумію.

- Як бачиш, - розводить руки в сторони. - Я не готова втрачати це життя через власну гордість. Ми з твоїм батьком домовилися - для всіх ми ідеальна родина, а що всередині відбувається - нікого не цікавить.

Просто чудово! У мене немає слів.

Я більше не хочу слухати цей маразм, тому залишаю будинок і швидко йду до воріт. У застосунку намагаюсь викликати таксі й зовсім не зважаю на те, що мене хтось наздоганяє.

- Тее, може досить уже? - Тім хапає мене за плече і повертає до себе. - Ти поводиш себе як ображене дівчисько.

- Давай краще не будемо. У нас з тобою різні погляди на це життя, - кажу і на крок відступаю.

- І що? Ти готова позбутися усього через власну гордість? Серйозно? - цідить. - Тее, добре подумай. Він - наш батько, яким би не був.

Яким би не був... Як же жахливо це звучить.

- Я викликала таксі. Поїду до Каріни.

Тім зітхає, зрозумівши, що я не буду йти на поступки. Відступає, і я виходжу за територію.

Нехай вважає, що я дурне дівчисько, яке хоче незрозуміло чого. Мені байдуже. Я буду дотримуватися власних принципів, і ніхто не зможе переконати мене в іншому.

Таксі прибуває через п'ятнадцять хвилин. За цей час встигаю добряче замерзнути, бо погода різко зіпсувалася і почав накрапати дощ.

Коли сіла в салон, водій одразу вмикає обігрів на повну. Я дістаю телефон, щоб набрати Каріну, але в останній момент передумую. Знаходжу серед контактів номер Марка і набираю його.

Нехай я буду дурепою. Нехай він знову відштовхне, але зараз мені необхідні його обійми. Хоча б на п'ять секунд.

Марк не відповідає. Відчуваю, як діра всередині стає ще більшою. Сльози виступають, але я не даю їм пролитися.

Називаю водієві адресу Марка, сподіваючись, що він вдома. Поки їду, намагаюсь заспокоїти своє серце. В голові вже складається план, що робити далі. Додому я точно не повернусь. Сумніваюсь, що хтось з рідних буде мене перекривати.

Мама схожа на робота, котрий вже нічого не відчуває. Тато живе своїм життям окремо від нас. Тім немає сили відмовитися від усього, що дає йому тато.

Чи можу я не ображатися? Мабуть, ні. Чи можу я його не підтримувати? Звичайно.

Забираю свою сумку з сидіння і залишаю теплий салон. На вулиці холодно і дощ тільки посилюється. Біжу до під'їзду і набираю на домофоні номер квартири Марка.

Він не відповідає, отже, його немає вдома...

Розвертаюсь, щоб піти, але бачу його навпроти себе, і не одного, а в компанії Злати.

- Тее? - здається, Марк здивований. - Що ти тут робиш?

Він бачить мою сумку, а тоді переводить погляд на моє обличчя. Я ж не можу відвести погляду від Злати, котра мертвою хваткою вчепилася в його руку.

- Я хочу поговорити, - кажу. - Це не займе багато твого часу.

Марк хмуриться. Певно, думає, як відправити мене звідси.

- Злато, я викличу тобі таксі. Зустрінемось в універі.

Він відступає від неї, і дівчина дивиться на мене вбивчим поглядом. Здається, не очікувала, що він обере мене, а не її.

Чесно кажучи, я теж здивована, але радіти не поспішаю. Це нічого не змінює. Ми просто поговоримо. І все.

- Глава 19.1 -

- Хочеш чогось? - питає, коли заходимо в його квартиру.

- Нічого. Дякую, - кажу. - Просто поговорити.

- У тебе щось сталося? Ти з речами, - Марк дивиться на мою сумку і не може второпати, що відбувається. - Тільки не говори, що пішла з дому.

- Добре. Не буду, - усміхаюсь, а він усе розуміє.

- Тее...

- Не переймайся. Тім не знає, що я поїхала до тебе. Хоча я думаю, що йому байдуже, - кажу і сідаю на диван. Сумка залишається лежати біля дверей, а я дивлюсь на Марка, і так боляче мені зараз.

Не хочу показувати йому свій біль, але це не так просто, як може здаватися.

- Йому не байдуже. Він любить тебе, - Марк так впевнено говорить, наче знає мого брата краще за мене.

- А ти? - питаю прямо. - Ми переспали, а сьогодні ти привів сюди Злату. Якось негарно. Тобі не здається?

- Тее, ти не розумієш...

- Ти маєш рацію, я не розумію, - фиркаю. - Ти приховував наші стосунки. Боявся втратити друга. Але мене втратити ти не боїшся. Отже, я можу зробити висновок, що ти не кохав мене жодного дня.

Марк мовчить. Дивиться на мене довгим поглядом і мовчить. Лише його руки, міцно стиснуті в кулаки, видають його справжній стан.

- Тее, я не знаю, що з тобою сталося, але тобі варто повернутися додому, - говорить сухо. - Твої рідні будуть хвилюватися.

- Моїм рідним на мене начхати, - фиркаю. - Уявляєш, у мого тата є коханка, а мама все знала і їй так нормально. Хоча чого я дивуюся? Здається, я не далеко втекла. В тебе є інша, а я все одно тут. І досі тебе кохаю.

Власні слова завдають мені болю. Мені неприємно від себе самої. Марк просто скористався мною. Придумав якусь дурню, щоб кинути мене, а Тім його підтримав.

Але зі Златою він чесний і ніщо не заважає їм бути разом. Хіба що я.

Сльози виступають на очах, і я не встигаю їх змахнути, тому що Марк з'являється поруч. Він сідає і торкається мого зап'ястя своєю рукою. Так і завмираємо.

- Між мною і Златою нічого немає. Я привіз її сюди, бо в неї певні проблеми з рідними. Я не збирався з нею спати.

- Хочеш, щоб я тобі повірила? - дивлюсь йому в очі.

- Так, - киває. - Я дійсно не хочу зробити тобі боляче. Я спав з тобою не тому, що хотів. Ну так, і хотів теж. Ти подобаєшся мені, Тее. Я просто боюсь, що ти будеш ненавидіти мене, коли дізнаєшся правду.

- Для того, щоб дізнатися, ти маєш розказати мені все. Чи не так? - питаю.

- Мені страшно, Тее. Це не так просто, як може здаватися, - шепоче і здається мені геть розгубленим. - Коли ми з твоїм братом стали друзями, я наважився розповісти йому, а він пообіцяв нікому не розповідати. Ти питала, чому я так ціню нашу дружбу. Все просто. Він єдиний знає про мене все, але продовжує бути моїм другом. Хоча, мабуть, вже ні. Після того, що я зробив.

- Мені щиро шкода, Марку, але це якось занадто. Ти маєш право сам вирішувати, як тобі бути і з ким зустрічатися.

- Тім взяв з мене обіцянку, що я ніколи не торкнусь тебе. Допомогати і захищати - так, але не кохати. Я порушив обіцянку, і він тепер може порушити свою.

- То ти цього боїшся? - питаю. - Що всі дізнаються твою таємницю?

- Ти навіть не уявляєш наскільки, - зітхає. - Я мрію, що одного дня минуле мене відпустить. Що я зможу бути таким, як усі. Але воно не відпускає. Я досі відчуваю його тягар на собі.

Ми обоє замовкаємо. Я не знаю, що сказати.

Бачу, що Марку страшно. Він такий розгублений зараз. Хочу якось йому допомогти. Підтримати. Але розумію, що він не прийме мою допомогу. На жаль.

- Я краще піду, - кажу і підводжусь на ноги.

- Куди ти підеш? - Марк також встає. - Давай я відвезу тебе додому.

- Ні, я туди не повернусь, - категорично випаляю. - Не хвилюйся. Викличу таксі і поїду до Каріні.

Йду в коридор і швидко взуваюся. Марк стоїть поруч в цей час і за мною спостерігає. Мовчить. І я мовчу.

- Мені шкода, Тее.

Його слова лунають в той момент, коли я збираюсь відкрити двері. Одна рука на ручці, а іншою міцно тримаю свою сумку.

- Мені теж, - відповідаю. - Якщо колись таки знайдеш в собі сили поділитися зі мною - я вислухаю тебе.

Він нічого не відповідає, а я й не чекаю на відповідь.

Залишаю його квартиру з розбитим серцем. Поки спускаюсь ліфтом вниз, пишу повідомлення Каріні, що скоро приїду. Далі викликаю таксі і дуже сподіваюсь, що воно приїде в таку погану погоду.

Дощ продовжує лити, тому чекаю на машину під навісом. Таке враження, що навіть погоді не подобається все те, що зараз відбувається.

На щастя, машина таки приїздить. Я кидаю сумку на заднє сидіння, а сама сідаю спереду поруч з водієм.

Двірники ледве справляються з тим потоком води, що ллється на лобове скло. Водію водиться бути максимально уважним, бо видимість дуже погана.

Ми зупиняємось на перехресті, поки інші автівки його проїжджають, і коли водій рушає, мені стає недобре. Якесь нехороше відчуття з'являється, і я міцніше хапаюсь рукою за двері.

Ми практично проїжджаємо перехрестя, і в останній момент я бачу перед собою світло фар іншої автівки. Занадто близько. Ще секунда – і все навколо починає розсипатися в буквальному сенсі цього слова.

Тріск, скрегіт металу і крики... здається, мої.

Це все, що я пам'ятаю про момент, коли моє життя ледь не обірвалося. Автівку відкинуло наче тенісний м'ячик, і мене з водієм в тому числі.

Мені здалося, що все це тривало долю секунди, але, мабуть, значно довше.

А коли стало тихо, я зрозуміла, що це кінець. Розбилося не лише моє серце. Тіло також.

Я ставлю крапку у цій частині, але не прощаюсь. Продовження уже доступне на сайті і має назву "Кохая тебе". Запрошую до історії Марка і Теї, буде дуже емоційно))

Я не пам'ятаю свого минулого. Жодної секунди до аварії, котра розділила моє життя на дві частини.

Мої батьки, брат, друзі, захоплення. Все зникло, залишивши чорну прірву в моїй голові.

І лише він, хлопець з блакитними очима, дає мені відчуття, що ми були знайомі раніше.

Він – моя ниточка до повернення спогадів, але чи захочу я повертати їх, коли зрозумію, що насправді забула?

Кінець

БЕЗКОШТОВНІ КНИГИ ОНЛАЙН - READ-BOOK.NET

[READ-BOOK.NET](http://read-book.net) - ОНЛАЙН КНИЖКИ - ЧИТАЄМО В ЕЛЕКТРОННІЙ БІБЛІОТЕЦІ